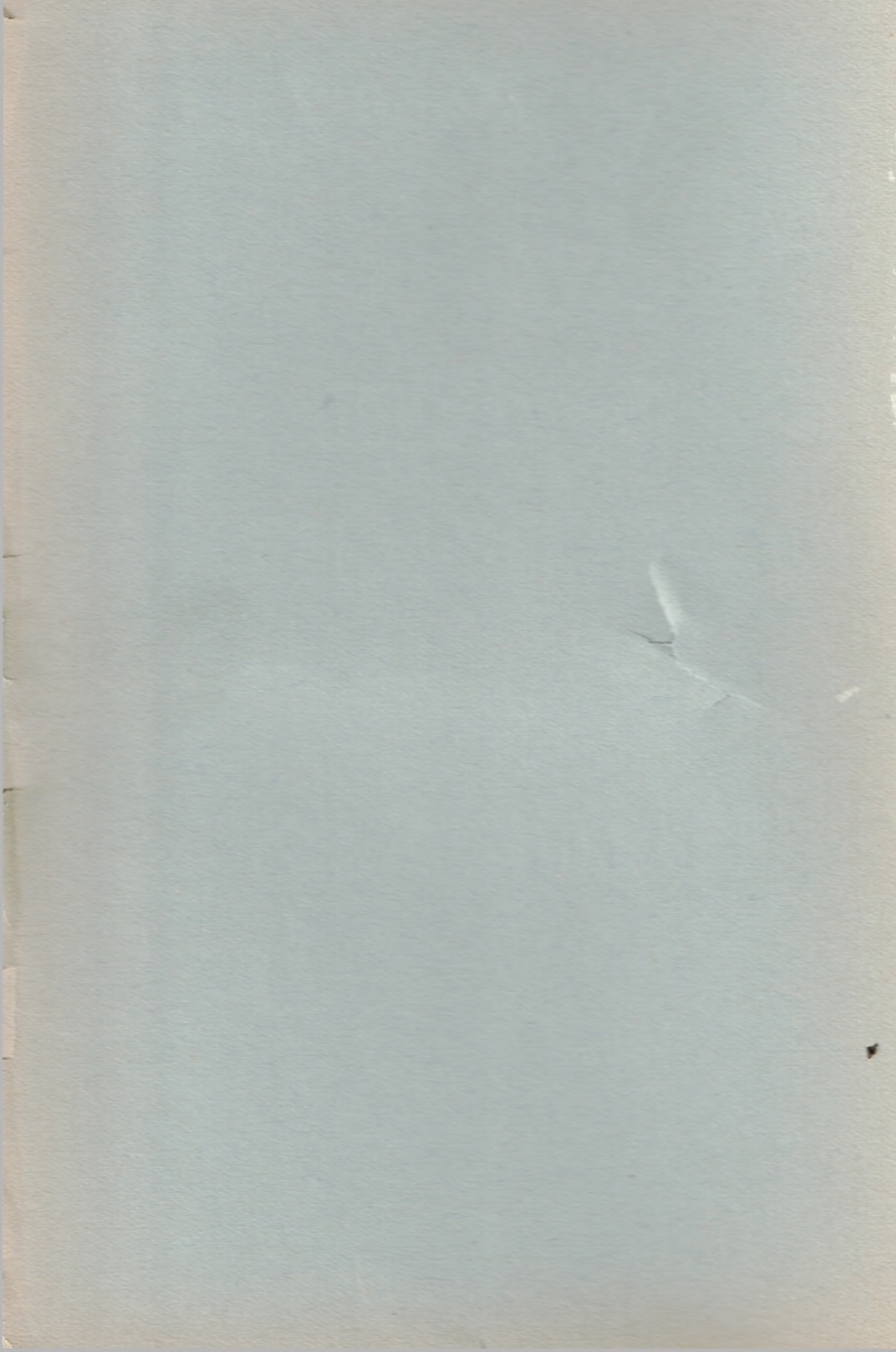

J. R. Hannula

**Vuori-
saarnan
oppilaan
näkö-
kulmasta
II**

*VUORISAARNAN OPPILAAN
NÄKÖKULMASTA*

II

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1935 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa joulukuussa 2015
Jaakko Kesävuori

VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖKULMASTA

II

KIRJOITTI

J. R. HANNULA

RUUSU-RISTIN KIRJALLISUUSSEURA R.Y.
HELSINKI, MERITULLINKATU 33

Oulussa 1935
Kirjapaino-Oy. Kannan kirjapainossa

PERSOONALLISUUS JA YKSILÖLLISYYS.

Ihmisen kuolemattomasta yksilöllisyydestä on aikojen kuluessa paljon puhuttu ja kirjoitettu. On kysytty: „Onko ihminen yksilönä olemassa ennen ruumiin syntymää ja jälkeen sen kuoleman?”

Eikä ihmekään. Sillä alkeellisessa ajattelussa tämä on muodostunut keskeiseksi kysymykseksi. Älykäskin ihminen on saattanut ajatella: „Ihminen elää kyllä jonkunlaisena vaikutelmana lapsissaan ja siten tulevissakin sukupolvissa, jotenkin kuin solut meidän ruumiissamme, jotka tulevat ja menevät”. Ja hän lisäsi myötätuntoisesti hymyillen: „Velvollisuutemme näinollen voi olla yrittää elää mahdollisimman hyvinä 'soluina', niin että jättämämme vaikutus ihmiskunnan kokonaisruumiissa olisi mahdollisimman hyvä”. Mutta sitten hän hymähtäen kohautti olkapäitään ja jatkoi: „Mutta kysymys: elääkö ihminen todellisena yksilönä kuolemansa jälkeen ja vieläpä ennen syntymäänsä, tai tuleeko hän vielä tulevaisuudessa

jälleensyntymääinkin tänne ruumiilliseen elämään? Ne ovat kysymyksiä, jotka jäävät avoimiksi. Niistä emme voi mitään tietää”.

Näin saattoi älykäskin ihminen ajatella. Tällaisissakin aatelmissa ja päätelmissä ihminen saattoi panna elämänsä menemään, ryhtymättä sen vakavampiin etsiskelyihin. Hän pysyi kielteisessä suhteessaan totuuden etsimiseen.

Jättäkäämme nyt tämä ja siirtykäämme suoraa päätä lakiperäiseen elämäнкäsitykseen. Ymmärrämme, että kaikella on syynsä ja seurauksensa. Mikä siis mahtaisi olla karmallinen seuraus, kun noin kiellämme yksilöllisen elämän?

Seuraus muun ohessa voi olla, että kun sellainen ihminen jälleensyntyy, on hänen ajattelunsa yhä kielteisempi, tai ahdistavampi, niin että hän alkaa epäillä jopa ruumiillistakin olemassaoloaan. Hän voi joutua itseksensä kysymään: „Olenko todella olemassa, vai onko tämä vain joko unta tai muuta harhaa?”

Tämä on karmallinen seuraus siitä, että ihminen edellisissä elämissä on kieltänyt kuolemantakaisen elämän. Nyt hänen täytyy epäillä ja todistella jo ruumiillistakin olemassaoloaan. Hän huomioi ruumiillisia asioita esim. näin: „Minä syön ja juon, nukun ja valvon, joten on tehtävä se johtopäätös, että todellakin olen olemassa”.

Kuitenkin hän jatkaa: „Mutta eihän tämä

vielä todista minun kuolemattomuuttani: eläimet ja kasvitkin syövät ja juovat, nukkuvat ja valvovat! Mutta elävätkö he kuoltuaan? Tosin eläimetkin elävät muutakin kuin ruumiin elämää: he tuntevat tuskaa ja iloa. Siis aivan niinkuin ihminenkin. Mutta ihminenpä sen lisäksi vielä ajatteleekin. Ja totta puhuakseni: ihmisen tuska ei rajoitu vain tavalliseen eläimen tuskaan, vaan ihmisen sisäinen tuska voi sen lisäksi olla vielä siveellistä laatua, oman tunnon tuskaa. Etenkin tämä seikka panee arvelemaan, että ihminen saattaa elää ruumiinsa kuoltuakin.”

Tämä on järjellisen olennon oman olemassaolonsa ja mahdollisen kuolemattomuutensa alkeellinen toteaminen. Ja tämä järjellismoraalisen harkinnan kyky puolestaan onkin se yksi talentti, mikä ihmiselle on annettu ja joka hänet eläimestä eroittaa.

Mutta lain ja vastuunalaisuuden kannalta ymmärrämme, että tätä ensimmäistäkään talenttia ei saisi kaivaa maahan, niinkuin Kristus sanoo, vaan se olisi sijoitettava korkoa kasvamaan. Ja maahan taas emme sitä kaiva ainoastaan silloin kun emme ajattele, vaan kaivamme silloinkin, kun tyydymme ajattelemaan vain maallisia, persoonallisia asioita. Korkoa kasvaa talenttimme varsinaisesti vasta silloin, kun käytämme sitä henkisen, kuolemattoman olemuksemme selvittämiseen ja rakentamiseen.

Todettuaan näin olevansa olemassa siveellisenä järkiolentona nousee ihmisen eteen kaksi kysymystä, syntymän ja kuoleman, jotka kumpikin omalla tavallaan kysyvät: „Tunnetko ja ymmärrätkö mitä merkitsee ihmisen syntyminen ja kuoleminen?”

Nämäkin kysymykset ihminen voi sofistisesti työntää luotaan päätellen: „Minulla ei ole omaa muistoa syntymästäni eikä omaa kokemusta kuolemastani, joten — mitä ne asiat minua liikuttavat!”

Mutta tämä on sofismia, viisastelua. Oikeimmin ajattelee ihminen sanoessaan: „Minulla tosin ei ole omaa muistoa syntymästäni eikä omaa kokemusta kuolemastani, mutta minä ymmärrän, että olen syntynyt ja tulen kuolemaan. Sillä huomaan toisille samanlaisille olennoille ympäristössäni niin käyvän.” Ihminen voi ottaa oppia myös toisten kokemuksista, voi ymmärtää asioita järjellään, tarvitsematta välttämättä itse pistää käsiänsä jokaiseen „naulan reikään”. Sitähän Kristuskin opetti epäilevälle Tuomaalle.

Todennettuaan näin olevansa olemassa ja että on syntynyt ja tulee aikanaan kuolemaan, kenties vielä uudelleenkin syntymään ja taas kuolemaan, voi ihminen erehtyä luulemaan tietävänsä jo kylliksi. Mutta se on erehdys. Sillä tällainen toteaminen ei ole vain päätekohta, vaan on se samalla lähtökohta eteenpäin. On

ryhdyttävä tutkimaan mitä kuolema ja synty-mä oikein ovat, mitä nämä mysteriorit oikein sisältävät, mihin ne ihmistä kutsuvat, mihin velvoittavat? Ellei näin tehdä, tapahtuu laiminlyönti, josta myös tulee oma karmansa. Ja millainen karma?

Otamme ensin kuoleman mysteriorin.

Ellei ihminen käytä järkeään ottaakseen jatkuvasti selvää mitä kuolema on, seuraa siitä — muun vaikeuden ohella —, että seuraavissa elämissä kuoleman mahti nousee yhä voimakkaampana ihmisen tajunnan eteen ja kysyy: „Tunnetko minua?” Ellei ihminen siitäkään välitä, herättää kuolema hänessä pelkoa ja kammoa. Kuoleman pelko varsinaisesti johtuu siitä, että ihminen edellisissä elämissä ei ole käyttänyt talenttiaan päästäkseen selville siitä mitä kuolema on.

Sitten syntymän mystério. Asia on saman luontoinen. Ellemme käytä järkeämme syntymän mysteriorin ymmärtämiseen, sen arvojen ja velvoituksien tajuamiseen, seuraa siitä, että me väsymme elämässä, että meissä herää ja nousee elämän pelko. Me alamme peljätä elämää. Ja elämän pelko on vielä vaikeampi kuin kuoleman pelko. Niin että jotkut ihmiset peikäävätkin enemmän elämää kuin kuolemaa. Suurin piirtein ja samalla ytimekkään asiallisesti näkyy tämä siinä, että miljoonat ihmiset uskaltavat kuolla väkivaltaisen ja luonnotto-

man kuoleman sodassa, mutta perin harvat valiosielut, toistaiseksi, uskaltavat ryhtyä elämään Kristuksen vuorisaarnan neuvojen opastamaa kuolemattomuuden iankaikkista elämää.

Lähtekäämme siis hiukan tutkimaan näitä mysterioita, kuoleman ja syntymän salaisuutta.

Pysyväisen yksilöllisyytemme kannalta kuolema heti sanoo: jos olemme yksilöinä olemassa ikuisuudessa, niin ainakaan se ei perustu mihinkään viidellä aistilla havaittavaan seikkaan. Kuolemattomuutemme ei perustu sellaisenaan ylhäisyyteemme eikä alhaisuuteemme, ei köyhyyteemme eikä rikkauteemme, ei oppineisuuteemme eikä oppimattomuuteemme. Sillä sellaiset seikat, vieläpä ruumiillisen olevaisuutemme, kuolema pyyhkäisee pois. Kuolemattomuutemme täytyy näinollen olla jotain yliaistillista.

Mutta voimmeko yliaistillista mitenkään huomioida?

Voimme, kunhan vaan huomioimme oikealla tavalla. Ikuinen itsemme nim. vaikuttaa kuolevaisessa olemuksessamme sisällisesti. Se vuodattaa, etenkin ajoittain, voimaansa tähän kuolevaiseen puoleen. Sellainen vuodatus muodostuu pyhäksi innoituksen hetkeksi. Sisäisesti se meitä joko oikaisee, nuhtelee, tai etenkin rohkaisee. Se kutsuu ja kehoittaa kääntymään mukaansa. Sillä yksilöllisyytemme elämä pyörii toiseen suuntaan, auringon

suuntaan, kun taas persoonallisuutemme, kun se on kuolevainen, pyörii maapallon suuntaan. Jos olisimme kuuliaisia ja uutteria kutsua seuraamaan, silloin kuolematon itsemme vuodattaisi meihin omaa kuolemattomuuttaan, joten persoonallisuutemme vähitellen kasvaisi kuolemattomuudessa. Ellemme sitä tee, vaan edelleen „pyörimme” maapallon, s.o. itsekkyyden suuntaan, silloin emme ainoastaan pysy kuolevaisina, vaan syntyy häiriöitä, kärsimystä, karmaa.

Paremmiin ymmärtääksemme tätä seikkaa käytämme hyväksemme erästä evankeliumin kuvausta.

Jerusalemossa oli Betesdan lammikko, jonka rannoilla oli viisi pylväskäytävää. Niissä makaili suuri joukko sairaita. Ajoittain astui enkeli alas lammikkoon ja kuohutti veden. Ken silloin ensimmäisenä siihen astui, hän tuli terveeksi, sairastipa mitä tautia tahansa.

Avatkaamme tätä kertomusta parilla avaimella.

Yhdellä tavalla tämä lammikko kuvaa koko ihmiskunnan elämää. Viisi pylväskäytävää ovat tällöin viisi rotua, viisi sivistystä. Sillä elämme nyt viidennessä juurirodussa, sen viidennessä sivistyksessä. Se enkeli, joka silloin tällöin astuu alas lammikkoon, kuohuttamaan sen veden, se enkeli on Salaisen Veljeskunnan silloin tällöin lähettämä lähettiläs,

Mestari. Sellaisia ovat olleet etenkin suurten uskontojen Mestarit, sellaiset kuin Zarathustra, Laotse, Krishna, Mooses, Väinämöinen, Buddha ja Jeesus. He esittävät aurinkomyönteisen elämänymmärryksen, siis päinvastaisen kuin ihmisten yleinen elämä on, joten he aikaansaavat kuohuntaa ihmisten käsitteissä ja oppirakennelmissa. Tarvitsee vain muistaa, miten Jeesus aikaansai kuohuntaa papiston ja oppineiden keskuudessa. Samoin madame Blavatsky. Ja niin ovat yleensä saaneet kuohuntaa aikaan kaikki korkeamman tiedon ja taidon vihityt opettajat. Mutta ken heidän oppejaan kunnioittaa ja seuraa, hän todella paranee kaikesta raihnaisuudesta.

Eräs mies oli kymmeniä vuosia sairastellut ja makaili lammikon partaalla, mutta aina oli toinen ennättänyt ennen häntä lammikkoon. Kuka on se „toinen”? Se on itsekkyyden opettaja. Sellaisia on aina. He ennättävät oppeineen väliin ja saavat aikaan, ettei juuri kukaan lähde seuraamaan Mestarin oppia. Tämä „toinen” opettaja nimenomaan kristikunnassa on saanut aikaan sen, että Kristuksen oppi, vuorisaarnan siveysoppi on leimattu epäkäytännölliseksi ja on työnnetty syrjään. Siten Mestarin välitön seuraaminen, lammikkoon astuminen, viivästyy. Ja raihnaisuus lisääntyy.

Mutta silloin tällöin joku yksilö on siksi paljon sekä älyllisesti että siveellisesti hereillä,

että astuu välittömästi enkelin perässä lammikkoon, s.o. lähtee seuraamaan Mestaria ja hänen oppiaan. Hän kulkee kohti aurinkoa, kohti henkistä uudestisyntymää, kohti onnea ja kuolemattomuutta.

Toiseksi voimme käyttää psykologista avainta.

Kun ihminen lapsena jälleensyntyy, astuu siinä myös enkeli, ihmisen korkeampi minä, alas maan päälle, persoonallisuuden lammikkoon, ja kuohuttaa sieluelämän veden.

Kuohutus on siinä, että maan päällä eläessään ihmisen sielussa on paha ja hyvä yhtä lähellä, tavallaan sekoitettuna. Samana päivänä voi ihminen mellastaa helvetissä, s.o. vihassa, kateudessa, valheessa, väkivallassa ja sodassa, ja taas heilahtaa taivaassa, s.o. hyvydessä, puhtaudessa, rehellisyydessä, anteeksiannossa ja rakkaudessa. Tai että nämä molemmat ovat ainakin käden ulottuvissa. Ja myöskin enkeli, ihmisen korkeampi minä, on tilaisuudessa silloin tällöin tekemään erikoisia ponnistuksia persoonallisuutensa herättämiseksi. Se tapahtuu pääasiallisesti kahdessa huippupisteessä, joko alennetussa tai ylenne-tyssä, s.o. joko syvän surun tai ihanan haltioitumisen hetkellä. Sellaisina hetkinä ihminen selvemmin tajuaa eron pahan ja hyvän välillä. Hän tuntee enkelin läsnäolon. Hän pääättelee

sielussaan: „Kyllä minun täytyy lähteä seuraamaan enkeliä, hyvettä, Mestaria!”

Mutta, surullista kyllä, useammin käy niin, että ennenkuin asianomainen ennättää toteuttaa hyviä aikeitaan, ennättääkin se „toinen” ennen häntä lammikkoon. S.o. alempi, itsekäs minämme ennättää kuiskaamaan: „Eihän toki! Ennättää sitä vielä. Täytyy elää maailmassa maailman tavalla. Ainakin toistaiseksi. Ehkä sitten myöhemmin...” Ja niin ihmisen hyvät aiheet, joita enkeli oli herättänyt, jäivät toteuttamatta.

Kuoleman jälkeen on asia toinen. Silloin enkeli ei ole mukana sielumme lammikossa. Korkeampi minä on devakhanissa. Sentähden sielumme Betesdan lammikko asettuu kuoleman jälkeen niin, että kirkas vesi, hyvä, on ylhäällä ja muodostaa taivaan, kun taas raskas mutavesi on alhaalla ja muodostaa tuonelan. Persoonallinen minä jää myös tuonelaan. Tästä johtuu, että ihminen kuoltuaan ei voi noin vaan vuoroon siirtyä tuonelaan ja taivaaseen, hyvään ja pahaan. On oltava ensin mutavedessä, tuonelassa, kiirastulessa niin kauan, että paha kuluu loppuun. Silloin jää vainajan tajuntaan voimakas tuntu siitä, mitä paha on, ja että pahan kanssa ei ole leikkimistä. Vasta näin puhdistuttuaan pahasta vainaja voi kohota puhtaaseen veteen, taivastasolle. Silloin ei mikään paha häntä enää voi koskettaa. Hän

elaa vain yhtämittäisessä riemussa, ilossa, oppiakseen taas senkin tuntemaan. Kunnes sekin loppuu. Ja ihmisen on valmistuttava uuteen syntymään maan päälle. Silloin on jälleen enkeli mukana. Hyvä ja paha on jälleen lähellä. Taas ihminen makailee sivistyksien, maallistuneiden oppien, pylväskäytävissä. Mutta kerran hän kuitenkin kuulee ja ymmärtää Mestarin sanat: „Jos tahdot tulla terveeksi, niin nouse, ota vuoteesi ja kävele”. S.o. nouse ylös pahasta, älyllisestä ja siveellisestä laiskuudesta. Ota vuoteesi, s.o. kohtalosi, karmaasi, jonka olet itsellesi aiheuttanut, ja lähde kävelemään korkeamman minäsi mukana välittömästi, tarkastellen Mestarin antamia ohjeita. Ne ihmiset, jotka täten ovat kulkemaan lähteneet, he ovat tulleet tietämään, että parempi on kuolla totuudessa kuin elää valheessa.

Tästä sopiikin siirtyä syntymän mysteion tutkimiseen. Sillä luonnollista on, ettemme ole tulleet tänne maan päälle vain oppiaksemme kuolemaan, vaan myöskin, ja se on vielä kuolemaakin tärkeämpi, oppiaksemme oikein elämään.

Elämän suuri kokonaisuus on mennyt tavallaan kahtia. Kuolema hallitsee yhtä puolta, syntymä toista. Voimme sanoa näin: kuoleman mysteio sisältää totuuden, syntymän mysteio rakkauden. Tietysti ne ovat itsessään yhtä. Sillä ei ole totuutta ilman rakkautta

eikä rakkautta, ilman totuutta. Täydellisessä ihmisessä, Mestarissa, ne molemmat mystერიот ovat yhtyneet. Sentähden hän onkin elämän ja kuoleman herra. Tavallisissa ihmisissä ne ovat hiukan erillään. Toistaiseksi.

Sanoimme jo, että ellemme tutki kuoleman mystериотa, alamme peljätä kuolemaa, ja ellemme tutki syntymän mystериотa, alamme peljätä elämää, ja että elämän pelko on vaikeampi kuolemankin pelkoa. Sillä loppujen lopuksi ei kukaan ihminen jaksa eikä osaa elää ilman rakkautta. Ja että rakkaus ensisijassa sisältyy syntymän mystериioon, sehän näkyy jo siinä, että lapset syntyvät lemmeestä, rakkaudesta. Rakkaus saa nuoret ihmiset, naiset ja miehet, muodostamaan avioliittoja, ja siten uhrautumaan ihmissuvun jatkamiseksi. Eivätkä he silloin pelkää elämää. Rakkaudessaan he ovat onnellisia ja elämänhaluisia.

Ja runoilijat innoittavat heitä romaaneissaan. He antavat romaaniensa tavallisesti päätyä siihen, että rakastavaiset saavat toisensa. Romaanin kirjoittaja, kuvaannollisesti puhuen, voi lyödä rintoihinsa ja sanoa, edes vastuuttomasti kylläkin: „Kun olen saattanut heidät yhteen, niin — huolehtikoot itse itsensä ja vastatkoot seurauksista!” Vaikka oikeastaan pitäisi olla niin, että vasta toisensa saatuaan he oikein innoitusta ja ohjausta tarvitsisivatkin. Sillä totuushan on, että maail-

massa on perin vähän onnellisia avioliittoja. Voimme kyllä sanoa: syy on sekä rakkauden että tiedon ja taidon puutteessa.

Asian yksi salaisuus on siinä, että rakkauteen sisältyy onnen ja ilon rinnalla toinenkin ominaisuus: tuska. Sentähden vaaditaan taitoa ja rakkautta. Sillä tarkoitus on, että tuska jatkuvasti voitetaan rakkaudella. Täytyy ymmärtää, että rakkauteen sisältyvä tuska on synnyttämisen ja luomisen tuskaa. Sentähden tuska on aina voitettava rakkaudella, s.o. palvelevaisuudella, luovalla työllä. Kun emme tätä tiedä emmekä osaa, silloin alamme tuskitella. Tulemme vaativaisiksi. Alamme etsiä tuskillemme lievitystä aistillisissa nautinnoissa. Alamme vaatia rakkautta toisilta. Olemme tuskissamme ärtyisiä, puhumme tylästi ja alamme riidellä. Ja niin lisäämme ihmiskunnan onnettomuutta.

Jos sensijaan osaisimme voittaa tuskan rakkaudessa, palvelevaisuudessa, luovassa työssä, silloin tuntisimme voittajan iloa, sitä toista ominaisuutta, mikä rakkaudessa on. Ja silloin myös jaksaisimme elää.

Silloin myöskin löydämme syntymän myste-
riossa piilevän vieläkin syvemmän myste-
rion: jouluyön ihmeen. Ihminen tulee sielussaan
raskaaksi totuuden Pyhästä Hengestä, ja hä-
nessä syntyy Kristus, ikuisuuden lapsi.

Tämä on syntymän mystieron sisäinen olemus: Kristuksen syntymä ihmisen sielussa.

*

Samalla ihminen tulee kansalaiseksi vihit-
tyjen salaiseen veljeskuntaan. Silloin hän oppii
tekemään eron työn ja työn välillä, uhrautu-
vaisuuden ja uhrautuvaisuuden välillä. Sillä
syntymän mystieron voimia täytyy oppia käyt-
tämään niiden oman luonteen mukaisesti.
Vaikka sotakin on uhria, niin on se uhria kuo-
lemassa, hävityksessä. Sentähden on selvää,
ettemme ole syntyneet tänne, eikä Kristus
synny meihin sitä varten, että uhrautuisimme
sodalle, tappaisimme ja hävittäisimme. Kristus
opettaa oppilaalleen ja synnyttäjälleen: „Luovu
aseista ja ole valona maailmassa. Valona ja
suolana. Astu sisälle Jumalan valtakuntaan,
äläkä anna houkutella itseäsi jälleen ulos
maailmaan.”

Tästä Kristus antoi opetuksissaan esimerkin.
Hän oli puhumassa ihmisille, jolloin hänen
äitinsä ja veljensä olivat ulkona ja lähettivät
sanan Jeesuskselle, että he tahtoisivat tavata
häntä. Tavallinen ihminen olisi koettanut
täyttää tämän oikeutetulta näyttävän pyynnön
ilman muuta. Mutta Jeesus vastaa hänelle,
joka oli kutsun tuonut: „Kuka on äitini ja
kutka ovat veljeni?” Ja hän ojensi kätensä
opetuslastensa puoleen ja sanoi: „Katso, äitini
ja veljeni! Sillä jokainen, joka tekee taivaissa

olevan Isäni tahdon, hän on minun veljeni ja sisareni ja äitini.”

Henkinen elämä, Kristus ja hänen opetuksiensa seuraaminen, tekee ihmiset uudella tavalla sisariksi ja veljiksi. He eivät ole sisaria ja veljiä ensisijassa sen perusteella, että ovat ehkä syntyneet samoista vanhemmista. Sellainen voi olla tilapäistä, ja kestää vain ruumistuksen ajan. Veljiä olemme tajuntoina vasten sen perusteella, kun tulemme tietoisiksi siitä, että olemme taivaallisen Isän lapsia. Ja lapsuutemme toteutuu käytännössä siten, että sekä yksilöinä että ryhmänä tunnustamme Isän valtakunnassa sen, mikä pojalle kuuluu: tunnustamme Pojan tien, Kristuksen vuorisaarnan tien. Pojassa, poikina, sisarina ja veljinä opimme yhdistämään kuoleman ja elämän, totuuden ja rakkauden, tuskan ja ilon. Siten salassa oleva yksilöllisyytemme tulee vähitellen julkiseksi, ja se sulattaa itseensä kuolevaisen persoonallisuutemme.

Siirrymmekin nyt tarkastelemaan enkeliyden ja mestariuden eräitä varhaisempia vaihteita.

II.

SIINAIN VUORI JA LAIN TAULUT.

Teosofisessa ohjelmassa on luvattu yleistä veljeyttä. On luvattu olla katsomatta niihin seikkoihin, jotka eroittavat ihmisiä toisilleen epäveljellisiin ryhmiin.

Tämä „katsomattomuus” ei suinkaan merkitse, etteikö tahdottaisi olla selvillä asioista, puutteellisuuksista ja epäkohdistakin. Päinvastoin. Kaikki puutteellisuus ja epäkohdat käyvät entistä selvennemmiksi silmien edessä.

Mitä siis veljeyslupaus merkitsee? Se merkitsee kielteistä, passiivista suhtautumista kaikkeen, mikä on epäveljellistä, riitaista, sotaista, valheellista, sellaista, missä tarkoituksen annetaan pyhittää keinot.

Mutta eristyksen ja epäveljeyden henki on voimakas kahlehtimaan ja innoittamaan. Jopa se saa ihmiset uhrautumaankin oman eristäytyvän ryhmäkuntansa hyväksi. Mutta uhrautuminen suoritetaan epäveljellisessä taistelussa toista ryhmäkuntaa vastaan. Tästä johtuu, että vanhassa liitossa kuvattiin henkistäkin

elämää sotana. Vasta Jeesus Kristus ensimmäisenä mursi eristyksen hengen ja toi kaikkiallisuus-tajunnan fyysillisen tason ihmiskuntaan. Se on se kaikkiallisen Isän elämä, johon me ihmiset sisimmässä olemuksessamme kuulumme. Vasta rakkauden Jumalan elämä on ihmiselle kyllin arvokasta elämää.

Mutta missä tämä Jumala on? Mistä löydän Jumalan?

Tie Jumalaan, Kristukseen, kulkee oman sisäisen olemuksemme kautta. Vanhan liiton aikana Jumala oli syvällä sisällämme, monen mutkan takana. Ymmärtääksemme tätä paremmin, katsokaamme ensin sisäisen tien ulkoisia rinnakkaisilmiöitä. Ulkoisessa tiessä näemme kolme asemapaikkaa: eläinkunta, jonka jälkitajuinen joukkosielu on astraalitasolla; kasvikunta, jonka järkitaju on sitäkin syvemällä; kivikunta, jonka järjellinen tajunta on vieläkin sisempänä, molempien edellisten takana.

Nyt ihminen on sitenkin pienoismaailma, että nuo kolme tajuntaa ovat myös ihmisen sisällä, ja vasta niiden takana on Kristus, Jumala.

Neljäntenä tajuntana on tavallinen päivä-tajunta. Onko tämä päivätajunta missään suhteessa erikoinen ja merkillinen? Se on siten erikoinen ja sangen merkillinen, että siinä tajunnassa ihminen voi rakentaa yhteyden

kaikkien tajuntojen kanssa. Jeesus Kristus oli taas siitä merkillinen, että hän ensimmäisenä kykeni yhdistämään nämä tajunnat, niin että suorastaan kosmillisen Kristuksen tajunta yhtyi hänen päivätajuntaansa. Ja seurauksena tästä kosmillinen Kristus on nyt mystillisenä Kristuksena jokaisen ihmisen päivätajuntaa lähellä.

Kuitenkin on edelleenkin tarpeellista ymmärtää vanhan liiton aikaista tilannetta. Sillä se oli valmistavaa työtä, jota tehtiin miljoonien vuosien aikana. Sentähden, ellemme sitäkin ymmärrä, emme ymmärrä Kristustakaan ja hänen alkamaansa uutta tietä, uutta liittoa. Sillä vanhakin tie on yhä edelleen olemassa.

Nämä neljä tajuntaa voimme ihmisessä huomata erilaisina tiloina. Päivätajunnassa olemme yleensä älyllisesti harkitseviä ihmisiä. Unta näkevässä unessa ihminen on sisäisessä eläintajunnassaan. Jos tahdomme oppia ymmärtämään eläinten sieluelämää, opimme sitä ymmärtämään oman untanäkevän unieliämämme kautta. Sillä niinkuin ei eläin päivälläkään, niin ei ihminen unta näkevässä unitajunnassaan hallitse tilannetta älyllisen harkinnan avulla, vaan elää vaiston varassa, kokien tuskaa tai iloa.

Unettomassa unessa ihminen on joutunut vielä syvemmälle olemukseensa: kasvikunnan ryhmäsielua vastaavaan toiseen tajuntaansa.

Transsitajunta, on kolmantena, vastaten kivi-kunnan ryhmäsielun tajuntaa. Vasta näiden takana on Kristus, se elämä, jonka saavuttaminen ja toteuttaminen kuuluu ihmisen tehtävään.

Miten siis vanhan liiton aikana valmistettiin Kristuksen asteettaista tuloa?

Suuressa mittakaavassa siten, että suurten Mestarien, heidän elämänkatsomuksensa ja siveysoppinsa ympärille muodostui uskontoja, jotka yrittivät sekä älyllisesti että ennen kaikkea siveellisesti valistaa ja auttaa ihmisiä.

Tämä oli suurten joukkojen yleistä kasvatamista.

Mutta sitten oli kiinteämpi tapa tai tie, jota jotkut, henkisesti uutterimmat ja voimakkaimmat yrittivät kulkea. Se tapahtui suljetuissa Mysterioissa. Niin oli esim. vanhassa Egyptissä, pyramidien suljetuissa kouluissa. Pitkien ja vaikeitten ponnistusten kautta niissä pyrittiin kolmen sisäisen tajunnan kautta Kristuksen yhteyteen.

Ensin oli vertauskuvallinen koematka kahden sisäisen tajunnan alueelle. Koeoppilas sai kulkea maanalaisten käytävien ja luolien kautta sisäiseen temppeliin. Ensimmäinen käytävä ja luolat olivat niin sommiteltuja, että ne vastasivat unta näkevän unen tajuntaa. Luonnollisesti siinä tuli vastaan eläimellisiä muotoja, hirmuisuuksia ja kauhistuttavuuksia.

Se siis jotenkin vastasi vaikeata unta. Vaikeassa unessa ihminen useasti pelastuu pakenemalla eli heräämällä fyysilliseen ruumiiseen, eikä niinkään tilanteen harkitulla voittamisella. Samoin jotkut Mysterion kokelaat säikähtivät heti ensimmäisiä kauhuja niin, että he pakenivat. Jotkut kuitenkin kestivät ja kulkivat läpi nämä keinotekoisesti valmistetut kauhukäytävät.

He tulivat toisiin käytäviin ja luoliin, jotka kuvaannollisesti vastasivat kasvikunnan tajuntaa, ihmisen unettoman unen tajuntaa. Tässä ei ollut niinkään hirviöt peljättämässä, vaan sensijaan aisteja hurmioiva kauneus lumoamassa. Tämä aikaansaatiin siten, että toista sukupuolta oleva lumooja ilmestyi kokelaan tielle. Jotkut hurmioituivat tähän aistilumoukseen niin, että matka pysähtyikin siihen, ja he jäivät pyramidin orjiksi. Mutta toiset sensijaan muistivat matkansa tarkoituksen ja kieltäytyivät hurmioittavasta aistilumouksesta. Heistä tuli pyramidin oppilaita.

Sillä kivikuntaa vastaavaan transsitajuntaan kulkeminen tapahtui kokonaan toisella tavalla. Sitä ennen oli läpikäytävä pitkä ja vaikea älyllinen ja siveellinen kouluutus. Vasta tämän vakavan kouluutuksen jälkeen tuli kokelaalle mahdolliseksi nouseminen kivikuntaa vastaavan transsitajunnan alueelle, pyhälle „vuorelle”.

Tämä tapahtui siten, että kokelas asetettiin pitkälleen määrättyssä luolassa, vaivutettiin transsiin, jossa hän oli kolme vuorokautta. Sinä aikana hän liikkui henkimaailmoissa, vainajain tuoneloissa ja taivaissa, jotta oppisi näkemään ja ymmärtämään, mitkä seuraukset milläkin teolla ja elämällä ovat. Hän nousi kivikunnan tajuntaa vastaavalle sisäiselle vuorelle, jossa sai nähdä keskiyön auringon, mystillisen Kristuksen.

On huomattava, että tavallinenkin aurinko näkyy ensin vuorille, ja vasta myöhemmin laaksoihin. Ja vielä, että muinaisina atlantisina aikoina ei aurinko juuri milloinkaan näkynyt fyysillisessä maailmassa. Sillä taivas oli alituisen sumussa ja pilvessä. Tämä oli vastaavainen ilmiö sille tosiseikalle, että henkinen aurinko, Kristus, ei vielä ollut tullut pallomme fyysilliselle tasolle, vaan lähestyi sitä aste asteelta sisäisillä tasoilla.

Kristus lähestyi maapalloa kylläkin omalla voimallaan, mutta hänen tuloaan auttoivat täältä päin ne ihmiset, jotka kasvattivat itseään siveellisesti. Erikoisesti auttoivat Kristuksen tuloa ne harvat yksilöt, jotka Mysterioissa tekivät äsken mainitsemamme matkan sisäisen tajuntansa vuorelle. Sillä he näkivät Kristuksen, saivat opetusta ja sentähden ymmärsivät kuoleman ja elämän tarkoituksen. He eivät vielä osanneet ottaa Kristusta itseensä

ja siten tuoda Kristusta maan päälle. Mutta he olivat transsissa nousseet sisäisen tajuntansa vuorelle ja saaneet siellä lain taulut. Ne taulut olivat heidän muistinsa. Heidän muistinsa tauluihin Herra kirjoitti lain. He olivat tulevia Mooseksia, profeettoja, jotka toivat muistissaan tiedon siitä, mitä he sisäisen tajuntansa vuorella olivat oppineet, nähneet ja kuulleet. Muistinsa tauluista he vuorelta palattuaan saattoivat sanella tai kirjoittaa siveellisiä ohjeita oppilailleen.

Tavallaan näitä tauluja oli kaksi. Yhteen piti olla kirjoitettu se, miten oli suhtauduttava Jumalaan, toiseen se, miten oli suhtauduttava toinen toisiinsa. Vaikka profeetat sommittelevat useampia siveellisiä käskyjä, niin oikeastaan alkuperäinen siveyslaki sisältyi kahteen käskyyn: Rakastakaa Jumalaa ensin, ja sitten toinen toisianne. Oikeastaan vain nämä kaksi käskyä olivat kaksi alkuperäistä lain taulua. Ja huomattava on, että Jeesuksenkin siveysoppi suurin piirtein sisältyy näihin kahteen käskyyn. Kuitenkin on yhtä tärkeätä huomata, että Jeesus syvensi nämä käskyt. Ennen, vanhassa liitossa, Jumala oli ihmisen ulkopuolella oleva lain jylisevä ja uhkaava Jumala. Jeesus Kristus sensijaan löysi rakastavan Isän, joka oli yhtä hänen kanssaan. Sentähden Jeesus osasi uudistaa nuo kaksi vanhaa käskyä. Ihmisen tulee nyt oppia rakastamaan sitä ra-

kastavaa Isää ja hänen valtakuntaansa, jotka ovat ihmisessä sisäisesti. Toiseksi tulee ihmisten nyt oppia rakastamaan toinen toisiaan sillä rakkaudella, jolla Kristus meitä rakastaa. Siten rakkauden taivasten valtakunta pääsee vähitellen toteutumaan ihmisten keskuudessa maankin päällä.

Kuitenkin vanhat profeetat tekivät välttämätöntä valmistavaa työtä. He olivat niitä enkeleitä, jotka silloin tällöin astuivat alas kaikkien kansojen Betesdan lammikkoon, ihmisten sivistyselämään, kuohuttamaan sen veden.

Todellisuudessa he kyllä tulivat selventämään vettä, ihmisten aatteellisia käsitteitä. Mutta samalla he joutuivat kuohuttamaan ihmisten ajatuksia ja tunteita, heidän valmiita, osaksi tietämättömyyden ja osaksi itsekkyyden sanelemia oppejaan ja käsityksiään. Sentähden heidän läsnäolonsa ja totuuden valonsa myös ärsytti pimeydessä eläviä opettajia, pappeja ja johtajia, jotka tästä syystä yleensä vainosivat profeettoja. Syvälle ovat ihmiset vajonneet aineeseen, itsekkyyteen, syntiin, joten vaikeata on saada heitä lähemmään pelastuksen kaidalle tielle. Siirrymmekin nyt näihin asioihin.

III.

SYNTIINLANKEEMUS JA PELASTUS.

Sanomme heti: ihmiskunta pelastuu siten, että Kristus jatkuvasti herää eli syntyy yksilöissä, toisessa toisensa jälkeen, ja kasvaa täydellisyyttä kohti.

Kristus puolestaan auttaa ihmistä kahdella tavalla: julkisessa vuorisaarnassa antamillaan neuvoilla ja sisäisenä voimana.

Ihminen puolestaan auttaa Kristuksen työtä kunnioittamalla, miettimällä ja seuraamalla Kristuksen neuvoja.

Kuitenkin on samalla voitettava eräitä karmallisia vaikeuksia. Niinkuin Salainen Oppi kertoo, tapahtui ihmiskunnan varhaisessa kehityksessä pääasiassa kolme syntiinlankeemusta. Ensimmäinen tapahtui Lemurialla miljoonia vuosia sitten, ja sanotaan sitä enkelien lankeemukseksi. Se tapahtui siten, että osa älykkäämpiä olentoja, joiden piti ruumistua alkavan ihmiskunnan mukana, kieltäytyi. Heidän mielestänsä ne ruumiit, joihin heidän

olisi pitänyt ruumistua, olivat liian kehoja, ja siksi he kieltäytyivät.

Tästä seurasi toinen lankeemus siten, että älykkäämpien poissaollessa jäivät ihmiset, miltei älyttömät olennot, apua ja johtoa vaille, eivätkä he kyenneet tekemään eroa ihmisen ja eläimen välillä: he ottivat vaimoikseen ja miehikseen silloisia eläimiä.

Tästä lankeemuksesta muodostuivat peto-eläimet. Ilman tätä lankeemusta petoja ei olisi olemassakaan.

Myöhemmin Atlantiksellakin tapahtui samanlainen lankeemus eläinten kanssa. Seurauksena siitä ovat apinat.

Kolmantena seurauksena on kuolema, pakollinen kuolema ja jälleensyntyminen.

Nämä kolme syntiinlankeemuksien karmallista seurausta: apinat, pedot ja kuolema, ovat nyt Kristusta seuratessa voitettavat. On huomattava, että peto ja apina eivät ole vain ulkopuolellamme olevia eläimiä, vaan niiden vastaavaisuus sisältyy meidän persoonallisuuteemme. Sisäinen apinamme näkyy matkimisen taipumuksena. Jos joku prinsessa tai prinssi järjestää tukkansa, pukunsa tai jalkineensa niin tai näin, niin toisilla on suuri taipumus matkia heitä. Vieläpä apinoimisen tarve ulottuu uskonnollisiinkin seikkoihin. Monet ihmiset mieluummin kuuluvat muodissa olevaan uskuntoon. Apinamajesteetin valtakunnassa muodin

rikkominen merkitsee melkein majesteettirikosta.

Mutta jos apinoiminen voitetaan, mitä jää muodin tilalle? Ojennusnuoraksi tulee harmonia, sopusointu, totuus. Esim. vaatetuksessa määrää silloin se seikka, että vaatetus on käytännöllinen ja että se sointuu sekä henkilöön itseensä että ympäröiviin oloihin. Uskonnossa taas ei silloin määrää muoti eikä yleisen tavan tai mielipiteen palvominen, vaan jumalalliseen totuuteen ja rakkauteen mukautuminen.

Sanotaankin apinoiden häviävän vähitellen kokonaan. On luonnollista, että kun apinamaisuus häviää ihmisestä, häviää apina myöskin ulkonaisesta luonnosta.

Sitten pedot. Niiden laita on sama kuin apinan. Nekin häviävät ulkoisesta luonnosta sikäli kuin petomaisuus häviää ihmisten sisäisestä luonnosta.

Ja viimeisenä „vihollisena”, niinkuin Paavali sanoo, on kuolema. Sekin on kerran voitettava. Kuolema voitetaan mikäli ihmisistä sisäisesti häviää kuolevaisuus ja kasvaa kuolematomuus.

Tilapäisesti elämä pitää kuolemaa aisoissa siten, että naiset ja miehet muodostavat avioliittoja, joten lapsia syntyy ja suku jatkuu. Se ei vielä ole kuoleman varsinaista voittamista, mutta on kuitenkin jonkunlaista varasillan rakentamista ja toiminnassa pitämistä tuonelan

virran yli. Tämän varasillan kautta ihmisiä jatkuvasti kulkee edestakaisin yli tuonen joen: niitä syntyy ja kuolee. Ja vaikka tämän varasillan rakentaminen ajoittain olisi kuin Egyptin orjajoukkojen työtä muinaisia pyramideja rakennettaessa, niin sukupuolinen rakkaus ja „faraon voudit”, s.o. erilaiset luonnonvoimat, pitävät miehiä ja naisia kuitenkin tässä varasillan rakennustyössä. Jos itsekkyyks ja laiskuus, välinpitämättömyys ja rakkaudettomuus suhteessa lapsiin uhkasi päästä valtaan, niin tulee kansoille kannustimeksi oman tuhoutumisen pelko.

Tämä pelon kannustin tulee silloin tällöin näkyviin kansojen elämässä. Niinpä toisin paikoin Europan kansoissa on maailmansodan jälkeen ryhdytty suosimaan ja avustamaan lapsirikkaita perheitä. Ja sehän on sinään kaudista. Mutta totuuden etsijöinä täytyy meidän kysyä: johtuuko tämä lapsirikkaiden perheiden avustaminen välittömästä rakkaudesta lapsiin? Rakastammeko tällöin lapsia lapsien itsensä tähden? Tuskin. Emme uskalla sanoa kansoina rakastavamme lapsia heidän itsensä tähden, vaan suureksi osaksi sen sivutarkoituksen tähden, että meillä lapsissamme, niiden täysikäisiksi tultua, olisi elävää materiaa heitettäväksi kanuunain ruuaksi, uhriksi uhkaavan sotajumalan ammottavaan kitaan. Me uhraamme lapsemme, nuorisomme tällä järjettömällä

tavalla oman päämme päästimiksi. Järjetön pelko ja himo kannustaa kansoja varustautumaan ei vain miekoilla, kanuunoilla ja muilla hirviöillä, vaan myöskin elävällä nuorisolla. Ihmisetkin ovat muodostumaisillaan vain sotatarvikkeiksi.

Ei ole suotta sanottu, että tämä ihmiskunta on suuri orpo, vailla todellista äitiyttä ja isyyttä. Pienestä pitäen meitä opetetaan ja ihannoiden kuvaillaan, kuinka suurta on tulla heitetyksi sen järjettömän hirviön ruhjoviin hampaisiin, jonka nimi on sota.

Miten siis olisi asia järjestettävä? Miten syntiinlankeemuksien karma voitettava? Miten ainakin aloitettava?

Pelastus on aloitettava siitä, mistä lankeemuksetkin alkoivat: enkelien lankeemuksesta. Osa älykkäimpiä ihmisiä kieltäytyi ruumistumasta sen perusteella, että tarjolla olevat ruumiit olivat liian kehoja. Nyt Kristuksen jälkeen enkelien lankeemus jatkuu ja toistuu siinä, että ihmiset, niin jumaluusoppineet kuin muutkin, selittävät, että Kristuksen vuorisaarnan siveysoppi on mahdoton toteuttaa tämän maailman vaikeissa oloissa. Juuri tämä on nyt enkelien lankeemusta, kieltäytymistä, tottelemattomuutta. Ja nimenomaan kristilliset kirkot ovat tehneet raskaimman synnin tässä asiassa. Tottelemattomuudellaan he näyttävät huonoa esimerkkiä.

Tästä tottelemattomuudesta seuraa toinen lankeemus, se, mistä petoeläimet syntyivät: Kristuksen nimessä me siunaamme aseet, sodan, jolloin kristilliset kansat petojen tavalla raatelevat toisiaan.

Ja sitten seuraa se lankeemus, josta apinat syntyivät: me matkimme, apinoimme huutamalla: „Herra, Herra”, emmekä käytä järkeämme Kristuksen opin tutkimiseen, ymmärtämiseen ja seuraamiseen.

Alkuperäinen syntiinlankeemus toistuu ja jatkuu näinollen täydellä vauhdilla nykypäivien kristikunnassa.

Sanoimme jo, että tottelemattomuus on ensin hyljättävä. Yksilöinä ja ryhminä meidän on aloitettava itsestämme. On järkevällä ja luottamuksellisella tavalla suhtauduttava Kristuksen vuorisaarnaan. Siitä pelastus, lunastus, ylöspäinen nousu alkaa. Ihminen oppii katselemaan omaa elämäänsä ja elämää yleensä Kristuksen järjen valossa. Vasta sitten on pedon, petomaisuuden voittaminen mahdollinen. Niinpä väkivallasta ja kostosta luopuminen onkin Kristuksen opin ja elämänymmärryksen kulmakivi. Kun tämän ymmärrämme, silloin lakkaamme myös apinoimasta, huutamasta „Herra, Herra”, ja alamme yksilöityä Kristuksen hengessä, totuudessa ja rakaudessa.

Mutta todellakin: Blavatskyhan sanookin Salaisessa Opissaan, että Eurooppa on onnistunut tekemään itsekkyydestä moraalin ja paheesta taiteen. Näinollen meillä on täysi syy lähteä tutkimaan näin muodostuneen kaksoismoraalin olemusta ja merkitystä.

IV.

KAKSOISMORAALI.

Jos tahtoisimme Kristuselämää nimittää jumalaiseksi näytelmäksi — niinkuin kyllä voimme tehdäkin —, niin on tässä näytelmässä kaksi suurta jaksosa. Jeesukseen saakka näytelmä tapahtui toisissa maailmoissa, toisilla tasoilla. Tällöin jotkut siveellisen kauneuden vakavimmat ihailijat tekivät „opintomatkoja” noihin toisiin maailmoihin. He jättivät tilapäisesti „kotinsa”, ruumiinsa, ja siirtyivät transsitilassa esiripun toiselle puolelle; niinkuin jo edellä puhe oli.

Sieltä tultuaan heillä oli tavallaan kaksi tehtävää esiripun tällä puolen. Osaksi heidän tehtävänsä oli profeetallista laatua. He olivat nähneet, kuinka hengen maailmassa elämä oli kuin suurta näytelmää, jossa jokainen tiesi tehtävänsä ja paikkansa, ja kaikki kunnioittivat, tottelivat ja seurasivat näytelmän suurta luoja ja johtajaa. Ketkään eivät tuuppineet toisiaan, vaan täyttivät omaa osaansa; joka osa lankesi kuin luonnostaan jokaiselle hänen

kykyjensä ja taitonsa mukaan. Kaikessa valitsi täydellinen rytmi, rauha ja sopusointu.

Näin olivat profeetat nähneet asiat hengen maailmassa. Samalla he ymmärsivät, että siihen on pyrittävä täällä meidänkin maailmassamme, täällä, jossa vielä on alinomainen toistensa tuuppiminen, toistensa paikan anastaminen, ja sentähden suuri melu ja meteli, ryske ja sota, eikä suinkaan jumalaisen näytelmän rytmi ja sopusointu. Profeetat ymmärsivät tämän ja sentähden yrittivät ihmisille profetoida: „Tämä riitely pitäisi jo lopetettaman; sota ja meteli pitäisi totuuden ja rakkauden tuleessa kulutettaman; sota-aseet pitäisi työvälineiksi muutettaman. Sillä pian tulee Herra, tulee henkinen kuningas ja johtaja taivasten korkeudesta tänne meidän maailmaamme. Silloin voi täälläkin alkaa se jumalainen näytelmä, rytmi, veljesrakkaus ja sopusointu, mikä jo toteutuu toisissa maailmoissa, hengen korkeuksissa.”

Tämä oli profeettain yksi tehtävä. Toinen tehtävä oli: kasvattaa ihmisiä henkisesti, älyllisesti ja siveellisesti, herätellä heitä siveellisen kauneuden ihailuun, ymmärtämiseen ja tavoittelemiseen. Näyttämökielellä puhuen: he yrittivät kasvattaa kansaa kunnolliseksi katsomyleisöksi, niin että he johtajan, Kristuksen, tultua osaisivat ihastua hänen totuuden kauneudestaan, osaisivat riemuita

hänen johtajaominaisuuksistaan, tiedoistaan ja taidoistaan.

Näin olivat suuret profeetat tehneet paras-taan miljoonien vuosien kuluessa.

Ja vihdoinkin heidän ennustuksensa toteutui. Jeesus Kristus syntyi maailmaan.

Mutta kuinka kävi? Ihastuivatko ihmiset? Aplodeerasivatko he ilmestyneelle näyttämönsä johtajalle? Erään kerran he yrittivät, he jo huusivatkin: „Hosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen. Hosianna korkeuksissa!” Mutta johtavien pappien vaikutuksesta tämä kunnioituksen riemuhuuto ennen pitkää muuttui huudoksi: „Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!” Ja niin tuo alkanut kauneuden, totuuden ja rakkauden jumalainen näytelmä muuttuikin murhenäytelmäksi. Tietämättömyys, itsekkyyys ja väkivalta jäi edelleen julkisen elämän johtoon. Kristus jäi syrjään, kärsivän vapahtajan asemaan. Ja niin profeettain ja apostolien tehtäväksi jäikin edelleen: kasvattaa ihmisiä jumalaisen näytelmän katsomoyleisöksi. Vain jotkut harvat, ikäänkuin virallisen yhteiskunnan ulkopuolella, ovat ruvenneet harjoitteluun osiaan Kristuksen johtamassa näytelmässä. Jotta he kasvaisivat ja harjaantuisivat osissaan, sitä varten he tutkivat Kristuksen vuorisaarnaa. Heidän joukkonsa lisääntyy ja kasvaa hiljaisuudessa. Arvaamattoman avun

on heille antanut suomalainen tutkija, Kristuksen seuraaja, Pekka Ervast. Elämässään hän saavutti ja elämäntyöllään hän esitti kirkkaasti jumalallisen ja kuitenkin kauttaaltaan inhimillisen käsityksen siitä, mitä on Kristus, mitä Jeesus ja mitä Jeesus Kristus. Ja selvemmin kuin kukaan on hän elämässään ja opetuksessaan osoittanut, että ainoa tie todellisen Kristuksen luo on se, joka vuorisaarnassa on viitoitettu, ja jota toisetkin suuret Mestarit, ennen kaikkea Buddha, ovat siveysopeissaan alustavasti esittäneet. Kirjoissaan, joissa vuorisaarnan siveysoppi elää, on Pekka Ervast todellakin laskenut pohjan ja perustuksen uudelle ajalle, uudelle sivistykselle.

Mikä siis estää, ettei Kristus sittenkään, toistaiseksi, ole päässyt suoranaiseen johtoon?

Nyt tulemme mainitsemaamme kaksoismoraaliin. Kristikunta on vastaanottanut vain vaikutelman Kristuksen siveysopista, ja on sitten muodostellut toisen, n.s. kristillisen siveysopin.

Näin on olemassa kaksi moraalia. Ensiksi se todellinen moraali, jonka Kristus on vuorisaarnassaan esittänyt, ja jonka Pekka Ervast nyt on uudelleen suomentanut ja selityksillä varustanut. Toiseksi on se siveysoppi, jonka kristilliset kirkot etupäässä ovat luoneet, ja jossa vaikuuttaa väkivallan ja koston henki.

Ehkä nyt joku haluaisi huomauttaa: „Mitä sillä on väliä, mikä moraali meillä on?” Teologi puolestaan lisäisi: „— kun emme kuitenkaan pelastu moraalin, vaan uskon kautta Kristuksen verikuolemaan ja sijaissovitukseen.”

Siispä onkin nyt lähdettävä tutkimaan, mitä merkitsee moraali, ja sitten kaksoismoraali.

Moraali on ilmaus siitä järjestyksestä ja lakisitteisyydestä, mikä vallitsee koko ilmenneessä maailmankaikkeudessa. Sen nojalla ja turvissa kaikki liikkuu, kehittyy ja menee eteenpäin. Sentähden, niinkuin vuorisaarnassa sanotaan: „kunnes taivas ja maa katoavat, ei yhtään jotaa eikä yhtään piirtoa katoa Laista, ennenkuin kaikki muodot on läpikäyty”. Ainoastaan järjestäytymällä sopusointuun Lain kanssa, kulkee ihminen täydellisyyttä kohti. Sentähden vuorisaarnassa lisätäänkin: „Jos siis ken katsoo mitättömäksi yhtäkään seuraavista pienistä käskyistä ja sillä lailla opettaa ihmisiä, on häntä sanottava pienimmäksi taivasten valtakunnassa; mutta joka niitä noudattaa ja opettaa, häntä on sanottava suureksi taivasten valtakunnassa.”

Moraali on siis elämän jumalallinen ojennusnuora.

Ja sitten kirkkojen luoman kaksoismoraalin vaikutus?

Hiukan kuvaannollisesti puhuen voisimme sanoa näin: kaksoismoraalin vaikutuksesta ei todellisen moraalin aurinko, sen lämpö ja valo, pääse ihmiskunnan sieluun vaikuttamaan. Tästä johtuu määrätyt seuraukset. Pitkien edellisten luomiskausien perinnöt, tulokset eli siemenet meidän sielussamme eivät pääse herräämään, itämään ja edelleen kehittymään. Sensijaan että sisäinen sieluelämämme muodostuisi eläväksi, hedelmälliseksi Jumalan puutarhaksi, viinimäeksi, sensijaan se muodostuu — henkisen auringon valon ja lämmön puutteessa — jonkunlaiseksi Pandoran ruukuksi, Pohjolan isännän Lemminkäiselle tarjoamaksi tuopiksi, noidan kattilaksi, jossa kaikenlaista saastaa itää ja kasvaa. Elämän nuorekas onni ja riemu ihmisen sielussa muuttuukin vaivaksi. Tämä ei ole sitä synnytystuskaa, josta edellä puhuimme. Se on vaivaa, joka johtuu siitä, että sielussamme jotain pahenee.

Tämä on ensimmäinen kaksoismoraalin seuraus. Toinen on se, että tämä pahentunut aines pyrkii sielustamme ulos ruumiin kautta. Se pyrkii ulos ruumiillisina sairauksina: kolo- tuksina, paiseina, tuberkuloosina, syöpänä ja monen muun nimisenä sairautena. Sielun vaivat puhkeavat ruumiin vaivoiksi.

Kolmantena seuraa köyhyys ja kuolema. Siis: sielullinen vaiva, ruumiillinen sairaus,

köyhyys ja kuolema, siinä kaksoismoraalin kolminaiset seuraukset.

Ja mitä sitten? Elämä yrittää kääntää pahan hyväksi siten, että nämä kolme karmalista seurausta muodostuvat jonkunlaisiksi ruoskiksi, jotka kannustavat ihmisiä kolmenlaiseen toimintaan: uskontoon, sairashoitoon ja talouselämään. Kun kaikki kolme hätää: sielullinen vaiva, sairaudet ja köyhyys uhkaavat, herää ihmisissä välttämättäkin avun etsimisen tarve.

Ensiksi, sanokaamme, he kääntyvät Jumalan puoleen, uskonnollisiin menoihin. He huutavat Jumalaa avukseen. Kuitenkin tästä tulee vain jonkunlainen hätäapu uskonto. Sillä se ei yleensä kykene viemään siihen, että uskonto puhdistettaisiin, ei vain seremoniattensa ja muodollisuuksiensa puolesta, vaan myöskin, ja ennen kaikkea, siveysoppinsa puolesta. Huomaammehan, että kaikissa tähänastisissa uskonpuhdistuksissaan kristillinen kirkko on säilyttänyt kaksoismoraalinsa, jonka se lopullisesti omaksui muodostuessaan valtiouuskonoksi. Pelko ja hätä ei kykene viemään todelliseen uskonpuhdistukseen. Siihen tarvitaan vapaaehtoinen totuudenrakkaus. Vain se kykenee poistamaan kaksoismoraalin.

Toinen kaksoismoraalin seuraus, sairaudet, kannustaa parantumaan ja lääkitsemään. Ja näissä asiassa onkin jo paljon työtä tehty ja

pitkälle päästy. Etenkin, kun löydettiin tuo ihmeellinen basilli, tautien itäö. Mutta näyttää niinkuin saavutetut basillit olisivat vain jonkun pääarmeijan etujoukkoa, jos niin sopii sanoa. Basillien pääjoukkoon ja niiden alkuperäiseen pesään nykyisen, materialistisen lääketieteen keinot eivät ylety. Sillä basillien alkukoti ja pesäke on kaksoismoraalin muodostama noidan kattila. Tautien alkusyy on moraalisissa seikoissa. Sentähden Jeesuskin sanoo yleensä niille ihmisille, joita hän on parantanut: „Älä enää tee syntiä”. Ja toisinaan lisää varoittaen: „jottei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi”.

Tähän voimme lisätä, että Pekka Ervast, joka nyt teki perusteellisen aloitteen kaksoismoraalin poistamiseksi — hän oli sen ensin poistanut omassa elämässään ja elämänymmärryksessään jo nuoresta pitäen —, on myöskin julkisissa esitelmissään maininnut muutamien yleisempien tautien moraalisen syyn. Niinpä hän mainitsee, että yleiseksi tullut keuhkotauti johtuu: uskonnollisesta ahdasmielisyydestä. Reumaattiset kolotukset: komentamisen halusta. J.n.e. Tämän hän on tehnyt palveluksena: johtaakseen ihmisten ajattelua oikeaan suuntaan. Taudin moraalinen syy ei tarvitse olla nykyisestä ruumistuksesta. Ihminen, jonka karmana on keuhkotauti, voi olla mitä suvaitsevaisin ihminen nykyisessä ruu-

mistuksessaan. Tällöin hänen tautinsa on karmallinen seuraus edellisten elämien uskonnollisesta ahdasmielisyydestä. Sillä ihminen on jälleensyntyvä olento siitäkin huolimatta, että kirkko kirkolliskokouksessaan v. 553 itsekäässä mahtipontisuudessaan kielsi tämän opin.

Ihmiskunnan sairauksien suhteen on siis selvää, että niidenkin perimmäinen syy on kaksoismoraalissa.

Sitten köyhyys, talouselämän pulma. Siinäkin olemme päässeet pitkälle. Maanviljelyksen tuotanto on saatu kohoamaan yli tarpeen. Mutta siitä on tullut uusi pula. Suuria varastoja on jo tuhottu pulan voittamiseksi. Täten on tullut lopullisesti todistetuksi, että köyhyys ja taloudellinen hätä ei tule voitetuksi vain taloudellisen tuotannon avulla.

Perimmäinen syy taloudelliseenkin hätään on monesti mainitsemamme kaksoismoraali. Voisimme sanoa: vika on ottamassamme väärässä mittapuussa. Mittapuuksi on tullut rajoittamaton itsekkyyys, omistamisen himo. Sen symbolisena kchteena on raha. Mutta raha on itsessään viaton. Raha voisi yhtä hyvin olla rakkauden symbolina. Sitä se olisi, ja sitä se tulee olemaan, kun vuorisaarnan moraali tulee ojennusnuoraksi ja mittapuuksi.

Tulemme taas yksilöön. Jokainen ihminen on yksilö ja yksilönä hänen on aloitettava. Mutta

ei eristettynä yksilönä. Yksilön on pyrittävä jäseneksi taivasten valtakuntaan, Kristuksen valkoiseen veljeskuntaan. Parhaana oppaana hänelle, yksilölle, on alusta alkaen Kristuksen siveysoppi, joka ainutlaatuisella asiantuntemuksella on uudelleen suomennettu ja selityksillä varustettu Pekka Ervastian kirjassa „Vuorisaarna”.

Tämän opastuksen avulla ihmisen sielullinen Pandoran ruukku, noidan kattila, voi puhdistua ja muuttua puutarhaksi. Ja ihminen itse voi tulla työntekijäksi siihen viinimäkeen, jossa taivaallinen Isämme on viinitarhuri. Niitä asioita nyt siirryimmekin tutkimaan.

V.

VIINITARHAN TYÖSSÄ.

Jatkamme eteenpäin siitä ajatuksesta, että kaksoismoraalin sielullinen vaiva, ruumiillinen sairaus ja taloudellinen pula muodostuvat karman käsissä kurittavaksi ruoskaksi, joka ajaa ihmisiä vastaavaan kolmenlaiseen toimintaan: uskonnolliseen Jumalan avuksi huutamiseen, sairauksien parantamiseen ja taloudellisen pulan voittamiseen — ilman että kuitenkaan tahdottaisiin mennä asian ytimeen, kaksoismoraalin poistamiseen.

Virallinen kristikunta on joutunut juuri tuohon asemaan, ja tahtoo härkäpäisesti siinä pysyä. Kristikunta ei mitenkään haluaisi luopua kaksoismoraalistaan, noidan kattilastaan.

Mutta asialla on toinenkin puolensa. Ellei kaksoismoraalista tahdota luopua, lisääntyvä jännitys kattilassa yhä, ja kerran tullaan siihen, kuvaannollisesti puhuen, että kattila räjähtää. Tai vuorisäärän tavalla puhuen: tuo kolminainen yhteiskunnallinen rakennus

kaatuu, kaatuu joko kokonaan tai osittain, koska se oli rakennettu kaksoismoraalin hiekalle.

Näiden romahduksien jälkeen ainakin pitäisi pysähtyä miettimään. Ei olisi syytä ryhtyä rakentamaan jälleen samojen, romahdukseen johtaneiden periaatteiden mukaan. Ja vaikka suuri enemmistö tahtoo yhä uudelleen kokeilla vanhoilla periaatteilla, vaikka kansat tahtovat yhä uudelleen iskeä pänsä seinään, ryhtymällä uudelleen ja uudelleen rakentamaan kaksoismoraalin hiekalle, niin kuitenkin yhä useammin yksilöissä tapahtuu järjen henkinen heräämys. He jäävät hiukan syrjään. He ihmettelevät ja mietiskelevät. He ymmärtävät, että turhaa on enää ryhtyä rakentamaan samoille perusteille.

Kun tällaiset yksilöt aikansa mietiskelevät, tapahtuu, että heille selviää jotakin. He löytävät jotakin. Taas hiukan kuvaannollisesti puhuen: he löytävät vastaavat kolme helmeä, tai kolme siementä. Näitä kolmea siementä tai helmeä voisimme nimittää: järki, joka kaipaa valoa, tunne, joka kaipaa kauneutta, tahto, joka kaipaa hyvyyttä.

Kun ihmisessä herää nämä kolme helmeä, siementä, herää hänessä samalla passiivisen vastarinnan tarve kaksoismoraalin kolminaisuutta kohtaan. Hänelle tulevat vastenmieliseksi sokea usko, itsekkyyys ja väkivalta. Hän

ei enää haluaisi heittää kolmea helmeään sokean uskon, itsekkyyden ja väkivallan kattilaan.

Olettakaammekin nyt olevamme tekemisessä sellaisen yksilön kanssa, jossa järki kaipaa valoa, tunne kaipaa puhtautta ja kauneutta, tahto kaipaa rakkautta ja hyvyyttä, kaipaa niin voimakkaasti, ettei hän enää voi tyytyä sokeaan uskoon, itsekkyyteen ja väkivaltaan, ja sentähden joutuu kielteiselle kannalle niihin nähden.

Ja mitä hänen nyt on tehtävä? Onko hänen pysähdyttävä vain tähän kielteiseen asemaan? Ei ainakaan pitkäksi aikaa. Hänen täytyy, kuvaannollisesti puhuen, ryhtyä vaihtamaan noita kolmea helmeään johonkin vielä ihmeellisempään helmeen, helmeen tai siemeneen. Jos hän on tarpeeksi viisas ihminen, matkustaa hän, taasenkin kuvaannollisesti puhuen, Betlehemiin, Kristuslasta tervehtimään. Jos hän on vieläkin viisaampi, lahjoittaa hän nämä kolme helmeään Kristukselle. Ne ovat hänen kultansa, mirhansa ja suitsukkeensa, hänen kolminaiset tietäjälahjansa Kristuslapselle. Toisin sanoen: hän tahtoisi uhrata järkensä, tunteensa ja tahtonsensa talentit Kristukselle, tahtoisi sijoittaa ne siten korkoa kasvamaan.

Mitkä ovat seuraukset tästä sijoituksesta, lahjoituksesta?

Seuraus on, että Kristus antaa vastalahjana vielä suuremman talentin, vielä ihmeellisemmän helmen tai siemenen.

Mikä on nyt tämä ihmeellinen siemen? Taa-senkin vähän kuvaannollisesti puhuen: se on elämänpuun siemen.

Mitä siis olivat nuo kolme helmeä eli sementä, jotka ihminen tietäjälahjoina Kristukselle lahjoitti?

Ne olivat hyvän- ja pahantiedon puun kypsyneet, jalostuneet hedelmät.

Mutta miksi ihminen lahjoittaa ne Kristukselle? Miksi hän ei itse ryhdy niitä edelleen viljelemään?

Siksi, että niin tehdessään ihminen olisi edelleen, ja nyt jo aivan tarpeettomasti, jäänyt syömään hyvän- ja pahantiedon puusta.

Tyhmästi ihminen niinollen tekee, ellei hän sijoita talenttejaan, ellei lahjoita helmiään Kristukselle. Sillä vasta sitten Kristuskin voi lahjoittaa hänelle sementä elämän puusta. Ja luonnollistahan on, että vasta tämän jälkeen ihminen voi varsinaisesti tulla työntekijäksi siinä viinitarhassa, jossa Kristus on viinipuu, jossa Isä on viinitarhuri.

Toisin sanoen: ihminen tulee jäseneksi tavasten valtakuntaan, Kristuksen valkoiseen veljeskuntaan.

Mutta Kristus sanoo myös: „Katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä”. Ihmisen sielu

on näinollen myös verrattava viinitarhaan, ja henkinen työ viinitarhan viljelykseen.

Tässä sielullisessa viinitarhassa on näinollen ryhdyttävä viljelemään sitä elämänpuun siementä, jonka ihminen Kristukselta sai.

Mutta ei siinä kyllin. Kristukselta on saatava myös neuvot, joiden mukaan siementä on viljeltävä, puutarhaa kunnostettava. Niinhän tavallinen maanviljelijäkin tekee. Ostaessaan tai vaihettaessaan jalostetumpaa siementä tekee hän viisaasti kuunnellessaan entisen viljelijän neuvoja ja kokemuksia.

Asiaa valaistaksemme pysähdymmekin hiukan tavalliseen maanviljelykseen. Sillä sen ymmärtäminen auttaa henkisenkin viljelyksen ymmärtämistä.

Ottaessamme maanviljelyksen alusta alkaen huomaamme, että maan kuntoon saattamisessa on viisi astetta: 1) maan täytyy olla siten suhteessa aurinkoon, että se ei ole ainaisen lumen ja jään peitossa. Aurinkoa täytyy olla niin paljon, että maa voi olla, ainakin kesällä, sula ja lämmin. 2) maa ei saa jäädä veden valtaan, sillä silloin se rämettyy, eikä siinä voi viljellä. Sëntähden se on ojitettava. On laitettava viemärit, sarkaojat ja reunaajat. Jos ympäristöissäkin on rämeitä, silloin ei sieltäkään pääse tulva viljelyksille. 3) maa on raivattava. Kannot, tarpeettomat puut ja irtokivet ovat poistettavat, maa kynnettävä ja möyhen-

nettävä. 4) maa on väkevöitettävä, lannoitet-tava, ja 5) maahan on siemen kylvettävä ja peitettävä. Kun maanviljelijä kaiken tämän kunnolla tekee, silloin hän voi luottamuksella suhtautua luonnonvoimien yhteistyöhön.

Kun nyt Kristus vertaa sielua peltoon, on luonnollista, että sielun maaperän kuntoon saattamisessa on myös viisi astetta. Näinollen on oletettava, että Kristukselta on saatava viisi neuvoa, yksi kutakin työkautta varten.

Ja niinhän onkin. Jeesus on antanut viisi käskyä. Näitä käskyjä tutkimalla ja seuraamalla ihminen saattaa sielullisen maansa siihen kuntoon, että siinä voi kasvaa se siemen, se Jumalan valtakunnan siemen, jonka Kristus ihmiselle antaa.

Siirrymme nyt Jeesuksen käskyihin.

Ensimmäinen käsky: „Älä suutu”. Viha muodostaa sen kylmän ilmapiirin, joka pitää sielumme jään ja lumen peitossa. Viha myös muodostaa ne kylmät pilvet sielumme taivaalle, jotka estävät hengen auringon paistamasta, sielumme maaperästä lunta ja jäätä sulattamasta. Suuttumattomuuden käskyn noudattaminen sensijaan vaikuttaa, että vihan pilvet hajoavat ja hengen aurinko pääsee paistamaan. Vaikkei ihminen itse aluksi olisi tietoi-nenkaan tästä psykologisesta tapahtumasta, niin tapahtuu se kuitenkin, kunhan hän vaan uskollisesti noudattaa Mestarin neuvoa.

Tässä siis vaaditaankin uskoa. Ei sokeata uskoa jonkun opinkappaleen, dogmin, totena pitämiseen, vaan asiallista, järkevää uskoa ja luottamusta siihen, että Kristus on antanut tarpeellisen, viisaan neuvon, oikean ystävän neuvon sanoessaan: „Älä suutu”.

Toinen käsky: „Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhtas”. Kun lumi ja jää sielun vainiolta on sulanut, ovat vedet valloillaan ja maa jäisi vesiperäiseksi rämeiköksi, ellei sitä ojitettaisi ja kuivatettaisi. Tämä ojittaminen tapahtuu seurauksena noudatettaessa Jeesuksen toisessa käskyssään antamaa puhtauden ihannetta. Vanha käsky oli kuulunut: „Älä tee aviorikosta”. Se käsky riitti ja oli hyvä aikanaan. Mutta sehän sanamuotonsakin puolesta kuuluu yksinomaan avioliitossa oleville ihmisille. Jeesuksen käsky sensijaan jo sanallisestikin kuuluu kaikille, myöskin naimattomille ja nuorille ihmisille. Sen noudattaminen vaikuttaa siihen suuntaan, että sielumme tuleva puutarha tulee ojitetuksi. Siihen muodostuu sekä tavalliset ojat että viemärit ja reunaajat. Sillä niinkuin maassa pysyy pohjavesi, ollen ojituksen avulla estetty haittaamasta viljelyksiä, samoin seksuaalisen pohjaveden täytyy pysyä vain pohjavetenä. Valistuva järki, puhtaat tunteet ja hyvää tahtova tahto pääsevät vähitellen vallitseviksi sielun vainioilla.

Kolmas käsky: „Älä vanho”. Ojitettu maa on

sitten raivattava. Pois vanhat kannot, s.o. pois sellaiset ihanteet, jotka eivät enää ole eläviä. Pois tarpeettomat puut, vaikka ne olisivat eläviäkin, s.o. pois sellaiset elävätkin ihanteet, joiden siemen ja alku ei ole Kristuksesta. Pois irtonaiset kivet, s.o. pois sellaiset moraaliset säädökset, jotka eivät kuulu yhteen Kristus-kallioon. Kaikki tämä toteutuu noudattamalla kolmatta käskyä, Jeesuksen antamaa totuuden ihannetta. Älä puhu turhia äläkä vanhoja puheesi totta. Olkoon puheesi vilpitöntä ja totuuden mukaista. Tätä noudatettaessa sielun maaperä tulee edelleen auratuksi ja möyhenetyksi.

Neljäs käsky: „Älä ole pahaa vastaan”. Eräessä vertauksessaan Jeesus sanoo: „Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kaivan maan sen ympärillä ja lannoitan sen”. Lannoittaminen ihmissielun puutarhassa tapahtuu noudattamalla tätä neljättä Jeesuksen käskyä. Ennen oli sanottu: „Silmä silmästä ja hampa hampaasta”. Sellaisen käskyn noudattaminen vastaa maanviljelyksessä ryöstöviljelystä. Ravinto maasta häviää ja lopulta se ei kasva mitään arvokasta. Kun sensijaan ihminen ei ole pahaa vastaan, vaan tekee parhaansa vaikeuksien voittamiseksi hyvällä, silloin sielun maaperä lannoittuu, väkevöittyy. Sillä pahan voittaminen hyvällä on jo itsessään elävää, myönteistä voimaa.

Muuten: onhan selvää, että ravintoköyhää, lannoittamatonta maata ei lopuksi kannata viljellä. Siinä tekee maanviljelijäkin turhaa työtä. Lannoittaminen, pahan ja vastuksien voittaminen hyvällä, on välttämätöntä.

Viides käsky: „Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä”. Sielun pelto on nyt siinä kunnossa, että siihen voidaan kylvää. Se tapahtuu noudattamalla Jeesuksen viidettä käskyä. Siemen on rakkaus. Mahdollisimman puhdas siemen on mahdollisimman puhdas, epäitsekkäs rakkaus. Kun tähän käskyyn asettuu myönteiselle, tahtoperäiselle kannalle, silloin Kristukselta saatu Jumalan valtakunnan siemen tulee kylvetyksi sielun peltoon.

Kylvetty siemen on myös peitettävä, etteivät taivaan linnut sitä nokkisi pois. Siemenen peittäminen tapahtuu noudattamalla samaan viidenteen käskyyn kuuluvaa neuvoa: „Rukoilkaat niiden edestä, jotka teitä vainoavat”. Siis rakkaudessa siemen kylvetään ja rukouksessa se peitetään. Kun rukoo vainoojainsa edestä, silloin eivät taivaan linnut pääse siementä pois nokkimaan.

Kaiken tämän ohella sielu muodostuu siksi hyväksi maaksi, joka antaa mikä kolmenkymmenen, mikä kuudenkymmenen ja mikä sadan kertaisen sadon.

Tästä sielunsa viljasta ihminen luonnollisesti voi valmistaa hengen leipää, ja taittaa nälkäi-

selle. Ruokkia palvelusväkeä, kanssapalvelijoi-
taan, niinkuin Kristus kehoittaakin.

Tätä tehdessään ihminen oppii ymmärtä-
mään, mitä merkitsee oleminen oksana viini-
puussa. Ja mitä ovat ne uudet leilit, joihin
uusi viini on laskettava. Siirrymmekin nyt
niihin asioihin.

V I.

UUSI VIINI UUSIIN LEILEIHIN.

Hyvän- ja pahan tiedon puusta syöminen muodostuu lopulta kärsimykseksi sen perusteella, että siinä elämä itse — päinvastoin kuin elämänpuusta syödessä — luo kärsimyksiä. Sentähden alempi elämänkoulu muodostuu pettymyksiksi ja murhenäytelmäksi. Näissä murheissa ja pettymyksissä ihmisessä vihdoin herää ne kolme siementä eli helmeä, joita edellä nimitimme: valoa etsivä järki, puhtautta ja kauneutta kaipaava tunne, rakkautta ja hyvyttä ikävöivä tahto. Sanoimme myös, että nämä kolme helmeä on lahjoitettava Kristukselle, saadaksemme häneltä vastalahjaksi siemenen elämänpuusta.

Tästä huolimatta nuo lahjoittamansa kolme helmeä ovat yhä ihmisellä itselläänkin. Tuo neljäs, Kristuksen antama, on noiden kolmen keskessä, elähyttää niitä, pyrkii niihin sisälle jatkuvasti, ollen kuitenkin aina rajattomasti tyhjentyvätön.

Tämä on perusasenne elämässä yleensä. Se on elämän elävä kolminaisuus ja nelinäisyys. Koetamme valaista asiaa muutamilla esimerkeillä. Samalla ottamamme esimerkitkin saavat valaistusta.

Ensimmäiseksi otamme äärimmäisen esimerkin. Voisimme sanoa: ilmennyt kosmillinen Logos, joka itsessään on kolminainen, luovuttaa jatkuvasti, tai erikoisesti suuren luomiskauden päättyessä, kolmea helmeään ilmentymättömälle, ehdottomalle, saaden vuorostaan lahjaksi neljättä helmeä, ehdottomassa olevaa ilmentymisen mahdollisuutta.

Toiseksi otamme aurinkokunnat. Aurinkokuntien kolminainen Logos vuorostaan luovuttaa samoin kolmea helmeään kosmilliselle Logokselle, maailmanjärjelle. Universaalinen maailmanjärki on se kaikkiallinen neljäs, joka jatkuvasti pyrkii aurinkokuntien kolminaiseen Logokseen sisälle. Niin että aurinkokuntien kolminaiset Logokset ovat samassa suhteessa kosmilliseen Logokseen, kuin ihmiset kolmine helmineen Kristukseen.

Harpatkaamme nyt maan päälle, suorastaan ihmisen tekemään mekaaniseen laitteeseen. Sellaiseksi sopii höyrykone. Höyrykoneessakin on kolme: voima, s.o. höyryn paine, puhtaus, s.o. öljy laakereissa, viattomuus, s.o. koneen eheys. Atanasiuksen tunnustusta tähän

soveltamalla voisimme sanoa: höyrykone on yksi, mutta samalla se on kolminainen.

Mikä tässä on se salaperäinen neljäs, jolle höyrykone luovuttaa kolminaisia helmiään, ja joka vuorostaan antaa helmen höyrykoneelle? Se neljäs on mekaanikko, joka koneen on luonut, pitää sitä käynnissä ja tarkastelee koneen edelleenkehittämisen mahdollisuuksia. Niin että höyrykoneella on verrannollisesti sama suhde mekaanikkoon, kuin aurinkokunnalla kosmilliseen maailmanjärjestykseen ja ihmisellä Mestariin.

Neljänneksi otamme esimerkin, jossa samalla näkyy sekä elämän ulosvuodatus että sisään vetäytyminen ja myöskin ihmisen kuolema ja jälleensyntyminen. Esimerkki on fyysillisen tason elementti, joka sisältää kiinteän, nestemäisen ja kaasumaisen aineen. Neljäntenä, joka on näiden kolmen sisällä ja takana, on eetteri. Niinpä jää kuolee, mutta syntyy samalla vedeksi. Vesikin kuolee, mutta kuollessaan syntyy höyryksi. Höyrynä se koskettaa eetteriin, kimpoutuu siitä takaisin vedeksi ja jääksi. Samoin ihminenkin kuolee kiinteästä ruumistaan, mutta herää tuonelaruumiissaan. Sitten hän kuolee pois tuonelaruumista ja herää taivasruumiissaan. Siinä hän koskettaa Kristukseen, „kimpoutuu” takaisin astraalitasolle, ja syntyy pienessä ruumiissa jälleen maiseen elämään. Ja edelleen: niin-

kuin fyysillisen aineen kolminainen elementti on aikojen aamuna vuodattautunut eetteristä ja aikanaan siihen jälleen palautuu, samoin kuolevainen ihminenkin on aikoinaan vuodattautunut taivaallisesta ihmisestä, Kristuksesta, johon se jalostuvan kehityksen ja täydellistymisen kautta jälleen yhtyy.

Viidenneksi otamme esimerkin kasvimaailmasta. Otamme hedelmäpuun. Etenkin, kun Kristus vertaa itseään viinipuuhun.

Hedelmäpuussakin on oma kolminaisuutensa: runko, kukat ja hedelmä. Salaperäisenä neljäntenä on se täydellisyyden aate, joka pyrkii esille rungossa, kukissa ja hedelmissä. Täydellisyyden aate luovuttaa hedelmäpuulle jatkuvasti elähyttävää ja opastavaa helmeään. Samoin hedelmäpuu luovuttaa jatkuvasti kolmea helmeään täydellisyyden aatteelle. Jos maan ravinto ja olosuhteet ovat suotuisat, menee kehitys eteenpäin, mutta jos olosuhteet ovat epäedulliset, tapahtuu kutistuminen. Ja niinhän on laita ihmiselämässäkin. Kuitenkin sillä tärkeällä erotuksella, että ihminen voi tietoisesti parantaa tilannetta henkisellä elämillä, Kristuksen neuvoja seuraamalla.

Jätämme enemmän esimerkit ja siirrymme maan päällä elävään suureen ihmiseen: ihmiskuntaan. Kun yhteiskunta on ihmisten luoma ja ylläpitämä, niin luonnollisesti tulee siinäkin esille nuo kolme helmeä, talouselämä, sivistys-

elämä ja valtioelämä. Olkoon, että nämä kolme helmeä tai siementä kasvavat vielä hyvän- ja pahan tiedon puussa, eivätkä elämänpuussa. Sillä yhteiskunta antaa edelleen tarkoituksen pyhittää keinot. Ja huomattava on, että kummastako puusta ihminen tai yhteiskunta syö, sille, sen puun aatteelle, se myös kolminaista helmeään antaa. Jos yhteiskunta söisi elämänpuusta, Kristuksesta, silloin se vaihettaisi myös helmiään Kristuksen kanssa. Jos yhteiskunta sensijaan syö hyvän- ja pahan tiedon puusta, silloin se vaihettaa helmiään mammonan, itsekkyyden ja väkivallan hengen kanssa.

Tarkastelkaamme vähän suhdettamme yhteiskunnallisen ihmiskunnan kolminaisuuden takana olevaan neljänteen, joka neljäs voi olla joko elämänpuu tai hyvän- ja pahan tiedon puu.

Voimme sanoa niinkin, että tuo salaperäinen neljäs vaikuttaa joko luovana henkenä tai hävityksen henkenä. Luovan hengen päästää sisälle luottamus, rakkaus Jumalaan ja toinen toisiimme, yksilöinä ja kansoina. Hävityksen hengen päästää sisälle epäluulo ja pelko, pelko Jumalaan ja toinen toisiimme, niin kansojen kuin yksilöittenkin elämässä. Tarkoitus tietysti on, että luottamuksessa ja rakkaudessa Jumalaan ja toisiimme, kansoina ja yksilöinä, päästäisimme sisälle luovan hengen, vaihtaisimme helmiä sen hengen kanssa. Silloin eivät yhteiskunnat romahtelisi, vaan ne nuorentui-

sivat, muodostuisivat suoralta kädeltä uusiksi leileiksi, joihin jatkuvasti voitaisiin laskea uutta viiniä, Kristuksen viisautta. Ja siihen tilaanhan kansojen on päästäväkin.

Mutta toistaiseksi kansat eivät ole syöneet elämänpuusta, Kristuksesta, ne eivät ole vaihtaneet helmiä luovan hengen kanssa.

Seuraus on, että turvallisuuden ja luottamuksen tilalle hiipii pelko. Ensin Jumalan pelko ja sitten toistemme pelko.

Pelko kutsuu esille hävityksen hengen, varustelujen ja sodan hengen.

Kristikunnalle on käynyt näin. Pelko kannustaa yhä huumaavampaan varusteluun ja sotaan. He vaihtavat helmiään yhä kiihkeämmin hävityksen hengen kanssa. Huumaantuneina he etsivät turvaa aseistuksesta ja sodasta.

Mutta antaako sota turvaa? Vain näennäisesti. Todellisuudessa sota muodostuu yhä tehokkaammaksi kansojen ja sivistyksien tuhoksi. Ja kuinka se muuta voisi olla? Sillä onhan sota sellaisenaan järjettömyyden triumfi.

Missä näinollen on pelastus? Sillä pelko ja itsekkyyys ja totutut tavat ja näkökannat istuvat lujassa.

Jonkunlaisena järjestelykeinona viisaat ovat ajatelleet m.m. kolmijakojärjestelmää. Olisi kolme parlamenttia: talous-, sivistys- ja hal-

lintoparlamentti. Kussakin parlamentissa olisi vastuunalaisia asiantuntijoita.

Tästä olisi ensiksikin se etu, että asiat tulisivat hoidetuksi suuremmalla asiantuntemuksella. Ja toiseksi: talousparlamentti harkitsisi ja määräisi, minkä verran varoja voidaan antaa hallituksen käytettäväksi sisäisen ja ulkoisen järjestyksen ylläpitämiseen. Jos hallitus haluaisi sotia, silloin talousparlamentti voisi sanoa: olkaa hyvä ja sotikaa omilla varoillanne. Tällöin eivät hallitukset voisi tehdä tolkkottomasti velkoja kansan nimessä niinkuin tähän asti, jolloin järjettömällä sotimisella kansat ovat ajetut taloudelliseenkin vararikoon. Sensijaan hallitukset olisivat velvoitetut käyttämään järkeään suuremmalla vastuunalaisuudella kansojenvälisen järjestyksen luomiseen. Vähitellen kansat täten nuortuisivat, muodostuisivat puolestaan uusiksi leileiksimuuttu viiniä varten. Heissä heräisi luottamus ja ymmärtämys ja he oppisivat yhä tietoisemmin vaihtamaan helmiä luovan hengen kanssa.

Kuitenkin kansojen ja sivistyksien nuorentamisen ja uudestisyntymisen oleellisena edellytyksenä on, että tapahtuu todellinen uskonpuhdistus. Sillä kirkko on vajonnut sokeaan uskoon, henkiseen tietämättömyyteen ja väkivaltaan. Kirkkojen suhteen pitää paikkansa Mestarin sanat: „Itse te ette mene sisälle, etkä salli menossa olevien mennä sisälle”.

Tähän on lisättävä, että uusi uskonpuhdistus on jo aloitettu. H. P. Blavatskyn teosofinen sanoma tuli kuin huutavan ääni kristikunnan erämaahan, valmistamaan tietä uudelle uskonpuhdistukselle, uudelle sivistykselle, uudelle uskonnolle. Ja tämän huutavan äänen jälkeen on uuden uskonnon kulmakivi jo laskettu, perustava aloite on tehty. Se aloite tehtiin Pohjolassa. Kulmakivi laskettiin Suomessa. Se on nyt Pekka Ervastian Ruusu-Risti-sanoma. Kirjallinen kulmakivi on hänen kirjoittamansa kirja „Vuorisaarna”.

Mutta tähän kulmakiveen voimme sopivasti liittää — lisätäksemme vielä yhden esimerkin edellä käyttämäämme kuvioon, jossa neljäs on kolmen keskessä — P. E:n kolme muuta kirjaa: „Tähtikoulut”, jossa tehdään selvää vihkimyksistä ja niiden järjestyksestä siten kuin ne nykyään ovat; „Christosophia”, jossa selvästi esitetään Jeesuksen Kristuksen historiallinen ja henkinen asema, ja myös mitä on usko ja Kristuksen oppi; „Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa”, jossa P. E. puhuu nuoruudessaan kokemastaan Jordanin kasteesta.

Nämä kolme kirjaa muodostavat sopivan kolmion, joiden keskessä on „Vuorisaarna”. Nuo kolme, joiden ympärille ryhmittyvät muut P. E:n kirjat, luovuttavat helmiään niiden keskessä olevalle neljännelle, joka taas vuorostaan luovuttaa helmiään noille kolmelle. Eikä

tämä kuvio ole suinkaan tuulesta temmattu eikä mielivaltainen. Sillä juuri siten nuo kirjat ovat syntyneet. Niiden tekijä oli nuoruudestaan asti luovuttanut helmensä vuorisaarnan Kristukselle. Kirjassaan „Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa”, puhuessaan nuoruuden kokemuksistaan ja itsekasvatuksestaan hän nimenomaan sanoo: „En tiennyt, että koskaan olisin rikkonut Jeesuksen käskyjä vastaan”. Siten P. E. nuoruuden itsekasvatuksessaan täydellisesti luovutti helmensä Kristukselle. Ja vastalahjaksi Kristus luovutti P. E:lle helmen: Jordankaste-kokemuksen ja Kristusviisauden; joka kokemusperäinen viisaus loi ja yhä valaisee noissa kolmessa ja niiden keskessä ja ympärillä olevissa muissa P. E:n kirjoissa. Ja edelleen P. E. luovutti erikoisesti helmensä Kristukselle siten, että syntyi kirja „Vuorisaarna”; jossa Kristuksen oppi nyt esiintyy puhdistettuna kielellisistä ja muodollisista virheistä ja on varustettu perustavilla selityksillä. Samoin sekä Jeesuksen että Mooseksenkin käskyt esiintyvät siinä asianmukaisessa järjestyksessä.

Näin on kirjallinen perustus laskettu P. E:n kirjoissa. Siihen perustukseen on nyt syvennyttävä ja eläydyttävä. On tehtävä valinta.

Kristus puhuukin valituista. Valittuja luonnollisesti ovat ne ihmiset, jotka omastakin puolestaan ja vapaaehtoisesta aloitteestaan

jatkuvasti valitsevat ja omaksuvat vuorisaarnassa esitetyn kristinopin. Heidän tehtävänsä on palvella uskonpuhdistuksen asiaa Mestarin johdolla. Heidän on opittava syömään elämänpuusta, vaihtamaan helmiä Kristuksen kanssa. Heidän tehtävänsä on palvelleen uudistaa leilit omassa itsessään ja omassa keskuudessaan.

Yrittäkäämme hiukan hahmotella näin uudistuvaa kolmioleiliä. Emme tässä yhteydessä käytä nimityksiä talouselämä, sivistyselämä ja hallinto, vaan sensijaan nimityksiä: usko, toivo ja rakkaus.

Ensiksi siis usko. Mitä tällöin usko on? On selvää, että usko ei ole joidenkuiden opinkappalten tai tunnustuksien sokeata totena pitämistä. Usko on, lyhyesti sanoen, asiallista, järjestelmällistä ja kokemuksellisesti selkenevää luottamusta Jumalaan, Kristukseen ja Kristuksen opetukseen. Usko on oikeata tietoa elämästä. Usko on jatkuvaa työtä oikean tiedon toteuttamiseksi. Toteuttamisessa uskon tieto kasvaa. Usko muuttuu ymmärtämisen kyvyksi.

Jos tahdomme puhua ilmoitetusta uskosta eli tiedosta, tiedosta johon ihminen voi uskoa, niin sellainen on nimenomaan Kristuksen vuorisaarna. Se ei ole annettu sokeasti uskottavaksi, ei umpimähkään ylistettäväksi. Se on annettu oppaaksi ajattelevalle, tuntevalle ja tahtovalle ihmiselle, ihmiselle, joka järjessään etsii totuuden tietoa, tunteessaan epäitsekästä

puhtautta ja kauneutta, tahdossaan sitä mitä Jumala tahtoo: oppia palvelemaan ja rakastamaan Jumalaa ja ihmisiä.

Tämä on elävää uskoa. Sellainen usko vie ymmärtämykseen ja tietoon, tietoon elämän ja kuoleman salaisuuksista, jälleensyntymisestä ja karmasta ja elämän tarkoituksesta. Se tieto syvenee ja avartuu yhä.

Ja sitten toivo. Toivokaan ei ole umpimähkäistä. Ei edes iankaikkisen elämän sokeata toivoa. Toivokin on asiallista ja järkevää. Elämme toivossa sekä itsemme että toistemme ja vähitellen koko luomakunnan suhteen, ymmärtäen, että kerran totuus, puhtaus, rakkaus ja hyvyys voittaa, että kerran toteutuu Jumalan valtakunta tälläkin planeetalla. Okkultistit, Mestarit, elävät toivossa oppilaittensa suhteen ajatellen, niinkuin Pekka Ervast joskus esitelmässään ja kirjoissaan selitti: „Nyt ette vielä ymmärrä ettekä jaks seurata minua, ette totuutta, rakkautta ja hyvyyttä, mutta kun teemme työtä ja jatkamme kymmenentuhatta vuotta, niin ehkä sitten ymmärrätte.”

Sellaista on usko ja toivo. Sentähden Mestari ei hätäile. Kristus ei ryhdy pakkokeinoilla ja väkivallalla kehitystä jouduttamaan. Vain vapaaehtoinen totuuden omaksuminen tekee ihmisen vapaaksi, vie elämänpuun yhteyteen ja täydellisyyttä kohti.

Kolmanneksi on rakkaus, suurin kaikista. Mestari elää jo rakkaudessa. Sentähden hän ei hätäile eikä pelkää. Sillä täydellinen rakkaus karkoittaa pelon. Ellei hän saa palvella elämässä, niin hän palvelee kuolemassa. Sillä, niinkuin jo ennen olemme sanonut, parempi on kuolla rakkaudessa kuin alistua valheeseen.

Näin tulee kolminainen leili uudistetuksi, uudistetuksi uskossa, toivossa ja rakkaudessa. Se on vapautumista vanhasta ja vihkiytymistä uuteen. Siirrymmekin nyt puhumaan vihkiyksistä.

VII.

VIHKIMYKSIÄ.

Vihkimyksestä, ja etenkin vihkimyksen ruumiista, ei juuri voitane puhua muualla kuin totuuden etsijäin keskuudessa.

Tosin kyllä toimitetaan jonkunlaisia vihkimyksiä sekä yliopistoissa että kirkollisessa elämässä. Niinpä yliopistoissa toimitetaan maisterin ja tohtorin vihkimyksiä. Mutta nämä yliopistolliset vihkimykset koskevat jokseenkin yksinomaan älyllistä oppineisuutta, siis verrattain pinnallisia asioita. Ne eivät ole varsinaisesti tarkoitettukaan koskettamaan ihmisen siveellistä luontoa; josta todelliset vihkimykset alkavat.

Kirkollisessa elämässä vihitään niinikään pappeja ja piispoja. Mutta nekään eivät varsinaisesti tähtää ihmisen siveelliseen olemukseen. Nekään eivät vihkii ihmistä Kristuksen siveysoppiin. Pappisvihkimykset sitovat vihitävän vain sekä kirkon dogmeihin että edellä puheena olleeseen kaksoismoraaliin. Kirkkojen pappisvihkimykset ovatkin näinollen jonkun-

laisia etsivän järjen vangitsemisyriityksiä. Jos vihitty pappi myöhemmin kokisi todellista Kristusvihkimystä, olisi hänen murtauduttava ulos pappisvihkimyksestään, kuin toukka kotelostaan, ja lähdettävä kulkemaan vuorisaarnassa esitettyä puhdistuksen ja vihkimyksen tietä.

Sillä todellinen vihkimys on yhtymistä Kristukseen, elämänpuuhun. Vihkiytymisessä on syötävä nimenomaan elämänpuusta. Siitä taas ihminen syö seuratessaan vuorisaarnan neuvoja. Vihkimyksessä herää tai syntyy ihmisessä jotain uutta. Sitä uutta on nimitetty milloin aurinkoruumiiksi, tai vain Kristuksen asteettaiseksi heräämiseksi.

Ymmärtääksemme paremmin asiaa voimme ajatella vihkimysruumiin alempaa vastaavaisuutta. Tämä on himoruumis, kaamaruupa. Tutkimmekin ensin kaamaruupan muodostumista. Ymmärrämme sitten paremmin vihkimysruumista ja Kristuselämää.

Aloitamme fyysillisestä ruumiista. Fyysillinen ruumis ei ole varsinaisesti meidän oman kehityksemme tulos. Sen olemme saaneet luonnolta lainaksi, niinkuin Pekka Ervastian oli tapana sanoa. Se on jumalallisten, viisaitten olentojen rakentama elävä huone eli temppeli, johon olemme saaneet astua. Sentähden ruumiimme on itsessään viisampi kuin me. Jos aina osaisimme kuunnella ja elää sopusoinnus-

sa ruumiimme viisauden kanssa, silloin kaikki menisi hyvin.

Mutta tätä emme yleensä ole osanneet. Emme ole malttaneet hiljentyä kuuntelemaan fyysillisen ruumiimme viisautta, vaan olemme ruvenneet kuuntelemaan erään toisen, näkymättömän ruumiin viisautta.

Mikä taas on tämä toinen ruumis? Se on se ruumis, jona me olimme tullessamme tähän fyysilliseen ruumiiseen. Sillä emme ole astuneet fyysilliseen ruumiiseen puhtaina tai pelkinä henkiolentoina. Me tulimme siihen näkymättömässä ruumiissa. Ja mistä taas tämä ruumis on kotoisin? Se ruumis on sen kehityksen tulos, jonka me olemme suorittaneet kolmessa edellisessä luomiskaudessa, niissä, jotka jotenkin vastaavat nykyisten kivi-, kasvi- ja eläinkunnan kehitystä. Näinollen sekin on pitkien luomiskausien tulos ja omalla tavallaan viisas. Se sisältää itsessään kolmenkertaisen täydellisyyden, yhden kustakin edellisestä luomiskaudesta.

Kuitenkaan ei tämä näkymättömän ruumis — vaikka se sisältää oman täydellistyneen historiamme kolmessa luomiskaudessa — ole niin viisas kuin fyysillinen ruumiimme. Näinollen meidän olisi pitänyt kuunnella fyysillisen ruumiimme viisautta ja seurata sitä. Tällöin meidän sisäinen ruumiimme olisi tullut alistetuksi mukautumaan ja järjestymään fyysil-

lisen ruumiimme viisauteen. Runollisesti sanoen: meidän sielumme kannel olisi tullut jatkuvasti viritetyksi sopusointuun jumalallisen perussävelen kanssa. Me olisimme oppinut vaadittavan virittämisen taidon ja viisauden.

Mutta käytännössä onkin yleensä käynyt päinvastoin.

Ymmärtääksemme asiaa paremmin verratkaamme näitä kahta ruumista kahteen radio-asemaan. Fyysillinen ruumiimme oli se pääasema, jota meidän olisi tullut kuunnella. Mutta sivuasema, meidän oma sieluruumiimme, kuului ylitse. Sensijaan että olisimme kuunnelleet pääasemaa ja joko vaientaneet sivuaseman tai alistaneet sen sopusointuun pääaseman kanssa, sensijaan innostuimme kuuntelemaan rakenteilla olevaa omaa tekelettämme, ja unohdimme pääaseman. Ja vieläkin pahempaa: meistä alkoi tuntua, että pääasema häiritsi, joten yritimme sen joko tukahuttaa tai pakottaa mukautumaan sivuaseman ääneen ja viisauteen.

Juuri näin on käynyt kristikunnassa: kirkot ovat tehneet kaikkensa joko tukahuttaakseen pääaseman Kristuksen siveysopin, tai pakottaakseen sen mukautumaan kirkkojen omaan siveysoppiin. Seuraus luonnollisesti on ollut, että kristikunnan elämä ei ole muodostunut jumalalliseksi sopusoinnuksi, vaan on se päin-

vastoin muodostunut sodaksi, melskeeksi ja ryskeeksi.

Mennäksemme eteenpäin kysymme nyt: miten tuo sisäinen ruumiimme puhuu tai tekee itsensä tiettäväksi?

Oikeastaan se ei puhu, eikä saisikaan puhua, älyllisesti opastaen. Luonnollisessa tilaansa se puhuu tunnelmallisena vaistona, pääasiallisesti kahtena, innoittavana ja varoittavana. Filosofiassa ja sielutieteessä näitä sanotaan sympatiaksi ja antipatiaksi, myötätunnoksi ja vastenmielisyydeksi.

Näihin kahteen tunnelmalliseen vaistoon sisältyy pitkien kokemusten tulos. Siihen sisältyy eläinkautisen kehityksen täydellisyys. Niinhän nykyinen eläinkunta pääasiassa toimii näiden kahden tunteen, myötätunnon ja vastenmielisyyden varassa.

Ihmiskehitykseen senlisäksi kuuluu järjellinen harkinta. Mutta ihminen ei saa ottaa järjellisen harkintansa oppaaksi eläinkehityksestä perimiään sympatioita ja antipatioita, vaan oppaaksi on otettava Kristustajunta. Jos sen tekisimme, jos kuuntelisimme pääaseman, fyysillisen ruumiimme jumalallista viisautta, silloin myöskin sympatiamme ja antipatiamme edelleen jalostuisivat: ne vähitellen muuttuisivat eläimellisistä inhimillisiksi ja jumalallisiksi.

Nyt on kysyttävä: onko kukaan täydellisesti ratkaissut, millainen on fyysillisen ruumiimme jumalallinen viisaus?

On. Sen teki ensimmäisenä täydellisimmin Jeesus Kristus. Tuloksena hän saavuttikin ruumiillisen kuolemattomuuden. Mutta ilmoittiko Jeesus Kristus julkisesti, millainen on fyysillisen ruumiimme jumalallinen viisaus? Ilmoitti. Se viisaus on nyt juuri vuorisaarna. Tämä viisaus oli ennen isoteerinen, salainen, sillä se kätkeytyi fyysillisen ruumiimme taakse. Jeesus voitti fyysillisenkin ruumiin ja teki siinä olleen salatun viisauden eksoteriseksi, julkiseksi. Ja viisaus on nyt, niinkuin sanottu, vuorisaarna. Vuorisaarnan oppia tutkimalla ja seuraamalla ihminen järkiolentona voikin nyt jalostaa eläimelliset sympatiansa ja antipatiansa inhimillisiksi ja jumalallisiksi.

Mutta ellei ihminen näin tee? Ellei hän niin tee, silloin eläimelliset sympatiat ja antipatiat hallitsevat järjellistä ajattelua, imevät itseensä järjen voiman, ja eläinluontomme muodostuu kaamaruupaksi. Sensijaan että sympatiat olisivat Kristuksen siveysopin puolella ja antipatiat varoittaisivat muusta, sensijaan sympatiat vievät aistillisuuteen ja antipatiat kääntyvät vuorisaarnaa vastaan.

Tässäkin kaamaruupan kehityksessä pahempaan päin voimme huomata asteita, kolme tai neljä. Ensimmäinen on aistillinen nautinto,

esim. syömisen tai juomisen himo. Tavallinen muoto on himojuoppo.

Toinen aste on himovaras. Ensimmäinen johtaa toiseen. Sillä aistillisuudessa eläminen kuluttaa sekä elinvoimia että taloudellisia varoja. Tämä houkuttelee vilpillisyyteen, väärennyksiin, kavalluksiin, varasteluun. Lopulta varastaminenkin muodostuu himoksi. Silloin ihminen voi olla jo vaikka raitis ja varakas, mutta hän nauttii varastamisesta.

Kolmas aste kaamaruupan kehityksessä pahempaan päin on julmuus. Tämäkin syntyy edellisistä. Kun ensin on varastelemalla oppinut aiheuttamaan toisille vahinkoa ja itselleen nautintoa, herättää paha henki ihmisessä sen ovelan ajatuksen, että hän ryhtyy tietoisesti aiheuttamaan tuskaa toisille. Panettelu, parjaus, johtaa jo tähän suuntaan. Panetteli ja pirullisesti nauttii siitä, että saa parjata toista. Tämä vie väkivaltaan, inkvisiitioon. Hän alkaa nauttia julmuudesta, murhasta. Ja viimein hänestä tulee himomurhaaja. Hänen sisäänsä on kasvanut hirviö, joka vaatii yhä voimakkaampaa ravintoa pahassa.

On luonnollista, että tämä on tie sielulliseen helvettiin, perikatoon. Neljäs aste nähtävästi tekeekin ihmisestä mustan olennon, paholaisen, perkeleen, joka kulkee tuhoutumistaan kohti.

Tämä on kulkua syödessä pääasiassa tai yksinomaan hyvän- ja pahan tiedon puun pa-

hasta puolesta. Mutta se puuhan sisältää myös hyvän puolen; joten siirrymmekin nyt sitä kuvailemaan.

Lisäämmekin, että tuskinpa kukaan ihminen noin kokonaan kulkee pahinta puolta. Hyvän ja pahan tiedon puun hyvä puoli vaikuttaa esim. sen, että ihmisessä herää ihmisarvon, omanarvon, tunne. Puhuaksemme lyhyesti sanomme vaan, että omanarvon tunteeseen periytyy kaamaruupasta himo, joka silloin ei pysykään puhtaana kunniallisuutena, vaan muodostuukin kunnianhimoiksi. Kunnianhimo kannustaa ihmistä toimeliaisuuteen. Sympatiat heräävät ja kääntyvät kunnian puoleen, antipatiat kunniaattomuutta vastaan. Ihmisestä muodostuu kyvykäs ja kunniallinen olento, esimerkiksi kelpaava. Toisetkin kääntyvät hänen puoleensa neuvoa ja apua saamaan. Vähitellen hän ryhtyy järjestelemään muidenkin asioita. Hänen antipatiansa kääntyvät kaikkea epäjärjestyttä, kehnoa ja aistillista vastaan, ei vain omassa elämässään, vaan toistenkin elämässä. Hän tahtoisi määrätä ja hallita. Näin muodostuu vallanhimo. Kunnian ja vallanhimo yhdessä kannustaa ihmistä yhä ututterampaan työhön. Ja hänestä kehittyy ei vain kunniallinen, vaan myöskin kyvykäs ja tarmokas toimihenkilö. Hän vaikuttaa kohottavasti ympäristöönsäkin. Jos hänen kohtalonaan on tulla kansan johtajaksi, vaikuttaa hän,

etenkin jos kansa on vaipunut laiskuuteen, herättävästi ja kohottavasti kokonaiseen kansaan. Tarmokas diktaattori voi täten herättää kansansa pois velttoudesta ja laiskuudesta.

Kuitenkin tällä on oma loppunsa, jolloin on liityttävä elämänpuuhun. Siirrymmekin nyt siihen asiaan.

Kun hyvän- ja pahan tiedon puun koulussa heräävä kunnian- ja vallanhimo on tarmokkuudellaan ja kyvykkyydellään saanut kansan asiat mallikelpoiseen järjestykseen, silloin yksi seuraus on: työttömyys. Työttömyys aiheuttaa levottomuutta. Miten silloin tilanne pelastetaan? Yleensä sodalla. Hävitetään se mitä on rakennettu. Silloin riittää työtä. Mutta vähitellen ollaan jälleen siinä, että kaikki on valmista. Tulee jälleen työttömyys. Jälleen sota. J.n.e.

Voi olla, että kyvykäs ja tarmokas johtaja joutuu kysymään: tämäkö on elämän tarkoitus, rakentaa ja hävittää? Hän jää ajattelemaan.

Voi myös sattua, että joku toinenkin esittää hänelle tämän kysymyksen. Eikä hän osaa vastata. Tai ehkä hän vastaa, ettei hän tiedä. Samalla hän vähän hätkähtää. Kuinka toiset voisivat kunnioittaa häntä, jos hän osoittautuu tietämättömäksi? Täytyy vaieta. Silloin voi olla ainakin viisaan näköinen. Mutta onko tämä enää rehellistä, kunniallista? Olenko

minä enää kunniallinen ihminen? ajattelee diktaattori. Minä esiinnyn sen näköisenä niin kuin tietäisin mihin pyritään, mitä elämä on, ja kuitenkin minä en sitä tiedä.

Mutta tämäkin on hullua, ajattelee sellainen ihminen edelleen. Me koetamme olla kunniallisia, mutta mitä varten? Emmehän kuitenkaan ole kunniallisia, koska emme ole täysin rehellisiä. Toimimme niinkuin tietäisimme, emmekä kuitenkaan tiedä. Yritämme pelastaa tilannetta sotimalla. Mutta sehän on itsensä pettämistä. Sillä eihän sota mitään pelasta. Sehän on vain murhaa ja hävitystä. Todellisuudessa siis täysin järjetöntä. Ja mikä kerran on järjetöntä, ei se myöskään voi olla kunniallista.

Ei, ajattelee asianomainen edelleen, tähähän on hullua. Mehän oikeastaan elämme kuin suuressa hullujen huoneessa. Tai helvetissä. Aivan niin. Todellakin helvetissä.

Missä on tällöin pelastus?

Pelastus on uudessa löydössä. Ihminen tulee kerran huomaamaan, että vaikka tämä tavallinen elämä sotineen on hulluutta, helvettiä, niinkuin jotkut okkultistit ovat sanoneetkin, niin kuitenkin tässä on tavallaan kuin toinenkin maailma, taivasten valtakunta. Miten hän on sen löytänyt? Hän on tavannut ihmisen, jonka kohtaaminen, ehkä pelkkä katse, on tehnyt syvän vaikutuksen häneen. Ehkä hän on

joutunut keskusteluun tuon ihmisen kanssa. Hän on tullut tavallaan järkytetyksi ja vakuumetuksi siitä, että tuo ihminen tietää. Hän tietää mitä on elämä, mitä kuolema, mitä on ihminen ja mitä Jumala.

Hänen sympatiansa heräävät uudella tavalla. Hänessä herää kunnioitus tuota ihmistä ja hänen edustamaansa taivasten valtakuntaa kohtaan. Hänessä herää ihailu ja kunnioitus Mestaria kohtaan.

Täten on hänen sielussaan, omassa pikku radioasemassaan tapahtumassa uusi viritys: kunnianhimo muuttuu kunnioituksen kyvyksi.

Tämä on ensimmäinen pikku askel hyvän- ja pahan tiedon puun piiristä elämänpuun piiriin, kuoleman maailmasta elämän maailmaan.

Pian tämä vaikuttaa antipatioihin siten, että valta ei häntä enää houkuttele. Hän luopuu vallasta. Hän ryhtyy palvelemaan. Mutta ei palvelemaan miten tahansa. Vaan palvelemaan taivasten valtakunnassa, Mestarin työssä ja hänen johdollaan. Tapahtuu se josta Kristus sanoo: maailmassa heitä sanotaan ruhtinaiksi ja herroiksi, ja heitä kumarrellaan, mutta ei niin teidän keskuudessanne, vaan ken teistä tahtoo suurin olla, hän eniten palvelkoon.

Näin on sekä sympatioiden että antipatioiden puolesta astuttu rajan toiselle puolelle, astuttu kuolevaisesta kuolemattomaan. On alettu tulla

uudestisyntymiskykyiseksi. Tunteellis-älylliset sympatiat ja antipatiat muuttuvat Mariaksi ja Josefiksi, ja ihmisen sielussa syntyy Kristus.

Joskus tapahtuu tällainen siirtyminen huomattavan julkisesti. Ainakin alustavasti. Jotkut hallitsijatkin ovat vapaaehtoisesti luopuneet vallasta. Eräs sellainen lienee ollut Suomen suuriruhtinas ja Venäjän tsaari Aleksanteri I. Virallinen historia kertoo, että hän kuoli odottamatta v. 1825. Epävirallinen tieto sensijaan kertoo, että arkussa oli vain tuntemattoman sotilaan ruumis. Aleksanteri sensijaan oli lähtenyt tuntemattomana vaeltaamaan, ja kuoli vanhana miehenä, erakkomunkkina, jossain Siperiassa.

Tämä on oikeastaan merkittävä tapahtuma. Sillä Aleksanteri I ei luopunut vallasta saamattomuuttaan, ei siksi, etteikö olisi kyennyt hallitsemaan. Siihen hän kyllä kykeni. Ja luonteeltaan hän oli lempeä ja jalo, oikeamielinen ja syvästi uskonnollinen. Varmaankin hän luopui sentähden, että hän etsi jumalallista viisautta. Sitähän todistaa jo sekin, että hän peruuttamattomasti jaksoi pysyä erakkomunkin vaatimattomassa ja varmaan vaivalloisessakin osassa. Tosin hänestä ei vielä tullut julkista työntekijää, niinkuin aikoinaan erästä toisesta ruhtinaasta, Buddhasta. Mutta varmaankin hän täten vaikutti ratkaisevasti ja käänteentekevästi tulevaan kohtaloonsa.

Mutta palatkaamme esitykseemme.

Otamme vielä yhden parin sympatioita ja antipatioita. Sillä ne kulkevat parittain, joutu-
en siitä, että elämä toimii henkenä ja aineena, myönteisenä ja kielteisenä.

Tämä sympatian ja antipatian pari muodostuu ravinnoksi vihkimyksen ruumiille. Ne muodostuvat mystilliseksi leiväksi ja viiniksi.

Mikä ensiksikin on leipä vihkimyksen ruumiiseen? Se leipä on nimenomaan palveleva työ vuorisaarnan Jumalan valtakunnassa. Senhän sanoo selvästi Kristus itse. Erään kerran opetuslapset keskustelivat, miksi Jeesus ei syönyt. Silloin Mestari sanoo olevan itsellään sellaista ruokaa, jota oppilaat eivät vielä tunne. Ruoka on nimenomaan siinä, että hän palvelee, että hän tekee taivaallisen Isänsä tahdon. Myöhemmin hän kehoittaa oppilaitaankin syömään tästä leivästä.

Entä juoma, Kristuksen veri tai viini? Totuus on se, että pyhää viiniä saa nauttia vain se opetuslapsi, joka palvelee, joka henkisesti nälkäisiä ruokkii. Katolinen kirkko tietämättään matkii tätä sisäistä totuutta siten, että pappi ehtoollisessa jakaa leivän seurakunnalle, mutta itse nauttii viinin. Kuitenkin tämä kirkon menettely on korkeintaan vain seremonia, oikeastaan pyhien asioiden harhauttamista. Sillä ehtoollinen on sisäinen asia. Ja hengen

viiniä saa vain se Kristuksen oppilas, joka ruokkii nälkäisiä totuuden leivällä. Valais-
taksemme asiaa voisimme lisätä: viini on
Mestarin siunaus, hyvin suoritettun työn ilo.

Siirrymmekin nyt tutkimaan sitä työtä,
johon vuorisaarnaan sisältyvän „Isä meidän”
ohjeet opastavat.

VIII.

ISÄ MEIDÄN ENNEN KRISTUSTA.

Jatkamme nyt siitä ajatuksesta, että Jeesus Kristus oli se olento, joka ensimmäisenä täydellisimmin läpäisi sen jumalallisen mysterion, saavutti sen viisauden, mikä kätkeytyy fyysillisen ruumiimme taakse. Jeesus Kristus oli se olento, joka ensimmäisenä päivätajunnassaan täydellisimmin yhtyi ruumiimme mysterion sisällä, tai paremminkin sen takana olevaan kaikkiallisen Isän tajuntaan, ja juuri senkin tähden kykeni esittämään vuorisaarnan elämänymmärryksen.

Yksi tärkeä seikka on tämän yhteydessä heti huomattava. Se nim., että fyysillisen ruumiimme mysterion vartijoina, eteisinä tai palvelijoina ovat toiset prinssiipit ja niiden muodostamat mysteriot. Jos siis Jeesus Kristus ratkaisi fyysillisen ruumiin mysterion, niin edellytti se, että samalla tuli ratkaistuksi toistenkin prinssiippien mysteriot.

Nykyisessä kehityksessä puhutaan tavallisimmin seitsemästä prinssiipistä. Ja samoin

myöskin „Isä meidän” mietiskelyrukouksessa on seitsemän rukousta. Isä meidän esittää siis sen mysterion viisautta, mikä seitsemän prinssiippimme taakse kätkeytyy. Tämä viisaus oli, niinkuin edellä sanoimme, ennen Jeesusta salainen, isoteerinen, mutta on nyt julkinen, eksoteerinen. Tämä merkitsee, että ne voimat, joiden kanssa nyt joudumme kosketukseen mietiskellessämme Isä meidän seitsemää rukousta, ne voimat kyllä vaikuttivat ennen Jeesustakin. Vaikka ne voimat olivat syvällä, tuli niiden vaikutus kuitenkin näkyviin ihmiselämässä.

Tämän näemme ajatellessamme hurskaan patriarkan ja hänen perheensä elämää: patriarkan ja hänen perheensä elämä jakautuu tavallaan seitsemään kauteen. Varsinaisesti ihmisen elämä vieläkin jakautuu neljään ikäkauteen: lapsuus, nuoruus, miehuus ja vanhuus. Mutta patriarkan perhe-elämässä näkyy kyllä seitsemänkin aikakautta.

Tarkastelkaamme asiaa lyhyesti Isä meidän rukousten ja patriarkaallisten ikäkausien järjestyksessä.

Ensiksi: „Pyhitetty olkoon sinun nimesi”. Ruumiillisten ikäkausien kannalta tämä kohdistuu lapseen. Hurskaassa patriarkan perheessä lapsia kasvatettiin vakavaan Jumalan nimen kunnioittamiseen ja pyhittämiseen.

Toiseksi: „Tulkoon sinun valtakuntasi”. Patriarkaallisessa perhekasvatuksessa tämä kohdistuu nuoruuteen. Varsinaisesti tämän rukouksen vaikutus pitäisi viedä nuoren ihmisen korkeamman itsensä yhteyteen. Siten lähestyisi sen sisäisen Jumalan valtakunta, jonka nimeä hän on oppinut pyhittämään. Mutta vain jotkut poikkeuksellisen kehittyneet olennot ovat toistaiseksi tähän kenneet. Patriarkaallisetkin nuoret näkivät tämän sisäisen ihanteensa toisessa sukupuolessa. He etsivät ihanteellista täyttymystään liittoutumalla toista sukupuolta olevan ihmisen kanssa. Täten he tulivat muodostaneeksi jonkunlaisen ihannevaltakunnan maan päälle avioliitossa. Ja hurskas patriarkka pani paljon huolta järjestääksensä tämän asian mahdollisimman hyvin.

Kolmanneksi: „Niinkuin taivaissa niin maankin päällä”. Tämän rukouksen vaikutuspiiriin siirryttiin silloin, kun perustettuun avioliittoon alkoi syntyä lapsia. Patriarkat toivoivat paljon lapsia. Taivainen tahto pääsi toteutumaan lapsien syntymisen muodossa maan päälle. He pitivät lapsirikkkautta Jumalan siunauksena ja suosion osoituksena. Lapsettomuus sensijaan oli onnettomuus. Se oli melkein niinkuin Jumala ei olisikaan antanut siunaustaan heidän avioliitolleen.

Neljänneksi: „Yliaistillinen leipämme anna meille tänään”. Kun Kristuksen valtakunta

vielä oli sisäisissä maailmoissa, sai elämä patriarkankin perheessä aineellisen sävyn. Kun lapsia syntyi ja perhe lisääntyi, oli patriarkan luonnollisesti huolehdittava perheensä aineellisesta toimeentulosta. Mutta ei oltu niinkään selvillä Jeesuksen puhumasta yliaistillisesta leivästä ja sen välttämättömyydestä. Ei vielä ymmärretty asiaa Jeesuksen tavalla: „Vaan etsikää ensin valtakuntaa ja sen oikeamielisyyttä, niin tämäkin kaikki sen ohessa tulee teille”.

Viidenneksi: „Ja anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme”. Tämän rukouksen edellyttämään viidenteen kauteen siirryttiin silloin, kun lapset tulivat isommiksi ja perheen keskinäinen sopu ja rauha tuli kysymykseen. Vaikka oikeamielisyyden vaatimus oli ankara, lain täydellistä vanhurskautta vaativa, täytyi sentään keskinäiseen anteeksiantoonkin turvautua. Muutoin ei hurskaan patriarkankaan perhe olisi voinut yhdessä elää ja koossa pysyä.

Kuudenneksi: „Älä johdata meitä kiusaukseen”. Tämän rukouksen edellyttämään kuudenteen kauteen siirryttiin silloin, kun lapset tulivat aikuisiksi ja hankkiutuivat lähtemään kukin omiin oloihinsa. Kiusaus oli tällöin siinä, että aineellisen rikkauden mahti olisi tukahuttanut siskouden ja veljeyden hengen. Mammon kiusaus vaikutti siihen suuntaan, että

kukin olisi tahtonut saada mahdollisimman suuren osuuden perheen aineellisesta rikkaudesta. Jos tämä mammonan kiusaus olisi päässyt määräämään ja voitolle, silloin siskot ja veljet olisivat ajatelleet toisiaan epäillen. Sentähden patriarkan tuli hengessään rukoilla ja lapsilleen tercittaa, ettei tällaiseen kiusaukseen langettaisi. Silloin lapset myöhemmälläkin iällä osaisivat muistella toisiaan luottamuksella ja yhteistä kotiaan ilolla.

Seitsemänneksi: „Vaan päästä meidät pahasta”. Tähän seitsemänteen kauteen tultiin, kun patriarkka tunsu vanhuuden, väsymyksen ja kuoleman lähestyvän. Täytyi valmistautua viimeiseen tapahtumaan, kuolemaan. Patriarkka oli tietoinen siitä, että ihminen jatkoi elämänsä ruumiinsa kuoltuakin. Myöskin hän oli yleensä tietoinen siitä, että elämä kuoleman jälkeen saattoi olla joko onnellista tai onnetonta. Sentähden hän valmistui, ajatteli ja rukoili, että kuolema ei olisi hyvän loppu, vaan että se olisi ratkaiseva voitto pahasta.

Tähän voisimme lisätä, että koska kuolemassa kuitenkin piili epäonnistumisen mahdollisuus, pahaan ja onnettomuuteen joutuminen, niin oli ajateltava, että Jumalalla kuitenkin olisi joku keino hänen pelastamiseksi kuoleman jälkeisestä pahasta. Ja viisaimmat ovat aina tienneet, että sellainen keino Jumalalla on. Aikansa tuonelassa kärsittyään ja kiiras-

tulessa puhdistuttuaan vainaja kohoaa puhtautteen, iloon ja aikanaan syntyy jälleen maan päälle. Syntyessään maan päälle hän ei vie lapsen aivoihin muistoa edellisistä elämistä, mutta entisyys liittyy häneen karmana, joka vaikuttaa hänen luonteessaan ja kohtalossaan.

Siirrymmekin nyt näihin asioihin.

I X.

ISÄ MEIDÄN, JÄLLEENSYNTYMINEN JA KARMA.

Elämä on kaikin puolin järjestystä vaativa ja lakisiteinen. Vaikkakin siis ihminen on jälleensyntyvä olento ja hänellä on rajattomat kehitysmahdollisuudet, niin kuitenkin hänen on nykyisten pakollisten jälleensyntymiensä sarjoissa kerran suoritettava loppuhintansa — tai jätävä luokalleen seuraavan luomiskauden pakollisiin jälleensyntymiin. Sanotaanhan „Hiljaisuuden äänessäkin”: „Kun jalkasi ovat koskettaneet Nirvaanisen virran pohjaa tässä tai jossain tulevassa elämässä, niin sinulla on vain seitsemän syntymää edessäsi, oi sinä tahdoltasi timantinluja”.

Tässäkin on siis seitsemän. Varmaan se johtuu samasta syystä kuin Isä meidän seitsemän rukoustakin: seitsemästä ihmisen prinssiipistä. Kukin ruumistus joutuu näinollen olemaan erikoisesti yhden rukouksen ja sen takana olevan prinssiipin ja siihen liittyvän karman vaikutuksen alainen. Toisin sanoen:

kussakin tyypillisessä ruumistuksessa tapah-
tuu jonkunlainen lopputilitys, s.o. purkautuu
ja tulee selvitettäväksi se karma, mikä on joh-
tunut niiden voimien käytöstä, jotka kuuluvat
jonkun rukouksen ja prinssiin erikoisalaan.

Ryhtykäämme nyt lyhyesti tarkastelemaan
kunkin tyypillisen ruumistuksen, kunkin ru-
kouksen ja prinssiin erikoiskarmaa. Muistam-
mehan sanotuksi, että pakollisesta jälleensyn-
tymisestä vapautumiseen nimenomaan kuuluu,
että karma tulee sovitetuksi, lunastetuksi.

Aloitamme siis. Ja seuraamme taas Isä
meidän rukousten järjestystä.

Ensiksi: „Pyhitetty olkoon sinun nimesi”.
Tässä merkissä muodostuvat karmalliset olo-
suhteet sellaisiksi, että ihminen joutuu voi-
makkaasti tuntemaan elävänsä henkisessä tie-
tämättömyydessä. Tietysti hänet on lapsena
kasvatettu johonkin elämänymmärrykseen.
Mutta hänen sielunsa huutaa enemmän valoa.
Hän kaipaa enemmän tietoa siihen, mitä elämä
ja kuolema on, mitä ihminen ja Jumala on?
Hän kyselee ja etsii, mutta olosuhteet ovat
kielteiset ja jopa nousevat vastaan. Vaikea
hänen on saavuttaa totuuden tietoa ja valoa.

Tämä karmallinen ja sielullinen tila johtuu
siitä, tai saa lisävaikeuksia niistä laiminlyön-
neistä, joita ihminen on tässä suhteessa tehnyt
edellisissä elämässään. Hän on kuullut ja tie-
tänyt Jumalasta ainakin nimellisesti. Mutta

hän on laiminlyönyt Jumalan nimen pyhittämisen siten, että olisi pyrkinyt tietoon siitä, mitä Jumala on. Hän on edellisissä elämissään laiminlyönyt erikoiset, tarjoutuvat tilaisuudet totuuden tietoon pääsemiseksi. Seurauksena tästä on nyt suuri tiedon puute. Mutta hänen karmaansa kuuluu myöskin suuri tiedon nälkä. Sentähden hänestä tulee totuuden etsijä. Nykyään sellainen ihminen voi joutua tekemisiin teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen kanssa. Hän saa tietää, että ihmiselämän taroituksena on täydellisyyden saavuttaminen, ja että täydellistyneitä olentoja, Mestareita, on jo olemassa. Ja että ihminen voi ottaa historiallisen Mestarin ja hänen oppinsa oppaakseen. Silloin tieto muuttuu elämäksi, valoksi. Valo on järjellinen rakkauden valo. Karmakin tulee lunastetuksi kiinteässä valoon pyrkimisessä ja valossa eläen.

Toiseksi: „Tulkoon sinun valtakuntasi”. Tyypillinen karma vaikuttaa tässä siten, että tuntee itsensä kovin yksinäiseksi, milteipä hyljättyksi. Tämä johtuu siitä, että edellisissä elämissä ei ole ollut uskollinen ystävyydessä. Etenkään ei ole ollut uskollinen ystävyydelle taivasten valtakunnassa. Ei ole antanut arvoa henkisesti viisaalle ystävälle. Ei henkiselle veljesrakkaudelle. Ellei olisikaan ihan Juudaksen tavalla kavaltanut Mestari-ystäväänsä, niin ehkä kuitenkin itsekkäästi, tai Pietarin

tavalla pelkurimaisesti, kieltänyt hänet. Karmana tästä m.m. johtuu, niinkuin sanottu, että tuntee itsensä kovin yksinäiseksi, hyljättyksi.

Mutta toiselta puolen ihminen samalla suuresti kaipaa henkistä ystävää. Ja karmaan sisältyy myöskin, että hän sellaisen löytää. Hän löytää oppaan, joka voisi johtaa hänet totuuden tielle.

Tällöin hän on jälleen koetuksella. Aliarvioiko hän taasenkin Mestarin opastavan ystävyysden, vai pysyykö uskollisena? Kaitselemus odottaa, että ihminen tässä tyypillisessä ruumistuksessa saisi tämän asian järjestykseen.

Kolmanneksi: „Niinkuin taivaissa niin maankin päällä”. Tähänkin kohdistuu omalaatuisensa karma: moraalinen, siveellinen heikkous. Tuntuu niinkuin ei olisi ensinkään moraalista ryhtiä, siveellistä selkärankaa. Ihmisellä voi tällöin olla tietoa, tietoa elämän tarkoituksesta, ja hänellä voi olla ystäviäkin, henkisiä ystäviä, jotka tahtoisivat auttaa. Mutta kaikki sortuu sentähden, että asianomaisella itsellään ei ole siveellistä ryhtiä.

Tämä johtuu siitä, että ihminen edellisissä elämissä on ollut leväperäinen siveellisissä asioissa. Eikä ainoastaan leväperäinen, vaan jopa puolustellut epämoraalisia näkökantoja. On nimenomaan huomattava, että kristillinen kirkko, tai paremminkin n.s. kristillinen kirk-

ko, on tehnyt paljon syntiä ja pahaa tässä suhteessa. Hyljättyään Kristuksen siveysopin kirkko on aivan erikoisella ponnella selittänyt, että ihminen ei kykene pyrkimään pelastukseen ja toteuttamaan elämän tarkoitusta seuraamalla Kristuksen siveysoppia.

Tästä kaikesta koituu määrätty karma: moraalinen ryhdittömyys. Ja sen ohessa kärsimystä ja kurjuutta. Ihmisellä voi nyt olla, niinkuin sanoimme, tietoa elämän täydellisyystarkoituksesta, ja hänellä voi olla ystäviä, mutta sekä omaksi että ystävänsä suruksi ja pettymykseksi hän yhtenänsä lysähtää.

Näissä vaikeuksissa hänen on nyt opittava se vakava läksy, ettei ole leikkimistä moraalitomuudella, eikä kirkkojen karkealla sijaissovitusopilla.

Neljänneksi: „Yliaistillinen leipämme anna meille tänään”. Voisimme vielä lisätä edelliseen, siveellinen heikkous johtuu siitä, ettei ole nauttinut Kristuksen siveysopin leipää, ei ole pyrkinyt siihen puutarhaan tai viinimäkeen työhön, josta edellä, V luvussa, oli puhe, vaan on tyytynyt aistillisuuden ja kirkkojen räikeään sijaissovitusopin ja dogmatiikan leipään.

Karmana vaikuttaa tässä osaksi taloudellisetkin seikat. Esim. niin, että ihmisellä on runsaasti aineellista rikkautta. Mutta näiden rikkauksien ohella hänet yllättää se tunne, että hän on sisäisesti köyhä, köyhä ja nälkäinen, ja

että aineelliset rikkaudet sen ohella tuntuvat aivan hyödyttömiltä. Hän tuntee selvästi, että hänen on saatava yliaistillista leipää, hengen ravintoa.

Tämän ohella voi myöskin sattua yllätyksellisiä taloudellisia luhistumisia. Se panee taas uudella tavalla harkitsemaan asioita ja tilannetta. Erikoisesti se panee miettimään nimenomaan karmaa, syyn ja seurauksen lakia.

Kaikki tämä samalla tarjoaa erikoisen tilaisuuden pääsemään ensiksikin selvyyteen siitä, että yliaistillinen leipä on oleva ensisijalla tärkeydessään, ja aineellisuus toisella. Se auttaa voittamaan rikkauden himon ja köyhyyden pelon.

Toiseksi on tässä vähitellen huomattava eräs seikka. Olemme nim. tulemaisillamme, ellemme jo ole tulleetkin, siihen aikaan, jolloin on osattava uhrata rahojakin Mestarin käytettäväksi, Mestarin työhön, totuuden palvelukseen, vuorisaarnan pohjalla toimivan henkisen työn rahoittamiseen. Tämä on nimenomaan yksi edellytys, että Kristus voisi tulla Karman Herraksi fyysisellä tasolla. Siihen saakka Kristus pakostakin pysyy hiukan syrjässä. Niinkuin Pekka Ervast nimenomaan sanoo kirjassaan „Suuri seikkailu”, „Voimme aina kuolla totuuden puolesta — niinkuin Jeesus — kun mammona kieltäytyy palveluksestamme, mutta elämä totuuden puolesta edellyttää, että meillä

on valtaa mammonan yli". Toimittaaksemme Kristukselle valtaa mammonan yli, on meidän ihmisinä, patriarkkoina ja opetuslapsina voitettava ja järjestettävä asia ensin järjessämme, ajattelussamme, ja sitten teossa. Niinkuin Pekka Ervast heti lisääkin: „Mammona ei ole raha yksin. Mammona on kaikki, mikä kuuluu persoonalliseen elämään. Raha on vain symboli. Jos rahaa ei olisi, pukeutuisi mammona-symboli toiseen muotoon. Mammonaa emme voi paeta. Se on voitettava. Se on voitettava ensin hengessä ja totuudessa, sitten tosi teossa". Entiset ja nykyiset patriarkat ja opetuslapset joutuvat yhä enemmän tässäkin suhteessa koetukselle. On vähitellen opittava olemaan niin henkisesti järkeviä, että osataan tietoisesti ja täydellä luottamuksella alistaa mammona rahankin muodossa vuorisaarnan Kristuksen astinlaudaksi.

Viidenneksi: „Ja anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme". Tässä voisimme lisätä edelliseen: olemme jääneet velkaa Isälle, kun emme ole osanneet järjestää mammonaa Kristuksen käytettäväksi.

Karma tässä viidennen rukouksen tyypillisessä ruumistuksessa vaikuttaa yhdeltä puolen niin, että ihmistä kunnioitetaan ja pidetään hyvänä esimerkkinä. Tai niin, että hän saa

hävetä. Ei vain niin, että häntä häväistään, vaan että hän itse saa hävetä.

Näissä kunnian ja häpeän vaihteluissa ihmisen on opittava tuntemaan itsensä ja työnsä. Ei kunnia eikä häpeä saa häntä hörjuttaa pois totuuden valosta. Hänen on työssään osattava pysyä nöyränä ja osattava antaa anteeksi. Edistääessään totuutta hän itsekkin valistuu.

Kuudenneksi: „Älä johdata meitä kiusaukseen”. Tyypillinen karma tässä muodostuu osaksi sellaiseksi, että ihmisellä on tilaisuus päästä valtaan, johtavaan ja määräävään asemaan. Kiusaus on joko siinä, että on tilaisuus syrjäyttää henkevämpi ihminen, Mestarin johto, tai siinä, että hän johtoon päästäkseen ja siinä pysyäkseen tinkii vuorisaarnan totuudesta. Tai kohtalo voi olla päinvastoin sellainen, että hän alunperin onkin syrjäytetyssä asemassa, tai joutuu siihen, tunteen samalla, että hän kykenisi johtamaan. Kiusaus on tällöin siinä, että hän on tyytymätön ja kapinoiva.

Näissä heilahteluissa ihmisen on opittava ymmärtämään, ettei hänelle ole pääasia olla vallassa tai olla syrjässä, vaan pääasia on elää ja työskennellä totuuden ja rakkauden hengessä siten, että vuorisaarnan Kristus on johdossa.

Seitsemänneksi: „Vaan päästä meidät pahasta”. Tyypillinen kohtalo ja karma muodos-

tuu tässä sellaiseksi, että ihmisellä on mahdollisuus luopua joko osaksi tai suureksi osaksi tai kokonaan persoonallisesta elämästä — niin kuin Buddha tai Franciskus Assiisilainen aikanaan — ja liittyä samoin joko osittain tai suurimmaksi osaksi kokonaan Kristuksen johtamaan henkiseen työhön siinä temppelissä, joka ei ainakaan toistaiseksi ole ollut käsin tehty. Ja tämän temppelin rakentamista nyt siirrymekin tarkastelemaan.

X.

ISÄ MEIDÄN JA TEMPELIN RAKENTAMINEN.

„Isä meidän” on perin tuttu kristikunnassa. Lapsesta alkaen sitä on meille opetettu. Eikä ihmekään, sillä onhan itse Jeesus Kristus sen antanut opetuslapsilleen.

Kuitenkin tämä tutustuminen Isä meidän rukoukseen on pysähtynyt määrättyyn tasoon. Sitä toistetaan kotona ja kouluissa ja yleensä uskonnollisissa kokouksissa kunnioituksella ja hartaudella ja uskotaan, että se sellaisenaan on kanssakäymistä Jumalan kanssa. Mutta tähän rukoukseen ei ole syvennytty sen omien opetusten mukaisesti. Täten Isä meidän jatkuva toistelu muodostuu vain jonkunlaiseksi mantraksi eli loihduksi.

Miksi taas kristikunnassa ei ole syvennytty Isä meidän rukoukseen sen omien opetusten mukaisesti? Syy on selvä. Jos niin olisi tehty, olisi syntynyt ristiriitä Isä meidän opetusten ja kirkon opetusten välillä. Tarvitsee vain ajatella oppia anteeksiannosta. Kirkko opettaa,

että ihminen saa syntinsä anteeksi uskomalla Kristuksen sijaissovitukseen. Tästä johtuukin, että todellisuudessa on pysytty vanhan opin kannalla: silmä silmästä ja hammas hampaasta. Kristus sensijaan opettaa, että anteeksianto on käytännöllistä elämää: „Anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme”. Asiallinen syventyminen tähän yhteen Isä meidän lauseeseen, ja sen opetuksen omaksuminen, olisikin riittänyt kaatamaan kirkkojen kristinopin.

Mennäksemme eteenpäin on nyt huomattava eräs tärkeä seikka: ihminen käy koulua kahteen suuntaan, Jumalaan päin ja toisiin ihmisiin päin. Sentähden elämän ohje suurin piirtein sisältyykin kahteen neuvoon, rakastakaa Jumalaa ja toinen toisianne. Uskonnon tehtävä luonnollisesti olisi opastaa ihmisiä kumpaankin suuntaan. Kristus antaa tässä esimerkin. Hän opettaa kansaa julkisesti ulkona ja kokoushuoneissa. Siten hän tekee henkilstä valistustyötä ihmisten keskuudessa. Mutta syventyminen Jumalaan rukouksessa ja mietiskelyssä on toinen asia. Jeesus opettaa nimenomaan: „Vaan sinä, kun rukoilet, mene kamariisi ja suljettuasi ovesi rukoile Isääsi, joka on salassa”.

Täten ihminen yksilönä syventyy Jumalaan. Siten hän tulee yhteyteen Isän kanssa ja saa

häneltä jotakin. Niinkuin Jeesus'lisääkin: „Ja Isäsi, joka näkee salassa, antaa sinulle”.

Tätä Isältä saamaansa ihminen sitten sulattaa itseensä ja elämänymmärrykseensä. On luonnollista, että vasta sitten hänellä on edellytyksiä toisiakin ihmisiä palvelemaan. Ollessaan itse ensin Isän oppilas, toteuttaessaan itse ensin vuorisaarnan neuvoja, on hänellä edellytyksiä toisia ihmisiä auttamaan, neuvomaan ja opettamaan. Siten hän palvelee ja auttaa Jumalan valtakunnan jatkuvaa heräämistä ihmisissä, tai ihmisten heräämistä Jumalan valtakuntaan.

Mutta kirkot eivät tee näin. Kirkot ovat siinä merkillisessä asemassa, että ne kuvittelevat tietävänsä Jumalasta jo kaiken, mitä oikeastaan voi ja tarvitseekin tietää! Kirkot uskovat omistavansa täydellisen Jumalan ilmoituksen. Itse he kuitenkin ovat sommitelleet ja määränneet, mikä on heidän jumalanilmoituksensa. Se on sijaissovitusoppi. Ei Kristuksen oppi. Vuorisaarnan opin he ovat kieltäneet. Siten he ovat sulkeneet suhteensa Isään. Kirkon mielestä Jumala ei enää ilmoita itseään. Jumala ei enää synny ihmisessä maan päälle. Jumala, Mestari, ei enää anna enempää tietää itsestään!

Tämä onkin kirkkojen hirmuinen erehdys. Se on kaksinkertainen erehdys. He luulevat omistavansa lopullisen tiedon Jumalasta

yhdeltä puolen, ja toiselta puolen he ovat kieltäneet Jumalan ilmoituksen, Kristuksen antaman vuorisaarnan opin. He kieltävät sen opin, jonka mietiskeleminen ja seuraaminen juuri veisi Jumalan tuntemiseen, Jumalan syntymiseen ja ruumistumiseen ihmisyksilöissä, yksilöissä ja sen kautta kansoissa ja ihmiskunnassa.

Mutta jättäkäämme kirkot ja syventykäämme edelleen Kristuksen opetukseen.

Vaikka siis Jeesus tekee julkista valistus-työtä ja käskee oppilaitaankin niin tekemään, niin kuitenkin hän kehoittaa oppilaitaan sulkeutumaan kamariinsa silloin kun he rukoilevat, mietiskelyssä Isää lähestyvät. Tämä on, niinkuin jo sanoimme, asiallista ja luonnollista. Sillä täten Jumala voi lähestyä ja yhtyä ihmiseen.

Kuitenkin tällä „kamarilla” on syvempikin merkitys. Sillä se kamari on, paitsi rauhoitettu huone, myös ihmisen sisäinen tajunta. Tämä tajunta on rakennettava siksi kamariksi, pyhätköksi, temppeliksi, jossa Jumala ja ihminen kohtaavat toisensa. Mutta tämänpä kamarin rakentamisessa ohjausta tarvitaankin. Niinpä Isä meidän sisältääkin ohjeet sisäisen temppelin rakentamiseen. Sen on Kristus antanut sitä varten, että oppilas, etenkin päivittäisessä aamumietiskelyssään, syventyisi tähän työhön.

Tulemme taas ihmisen periaatteisiin. Periaattejä voi olla, käytännöllisesti katsoen, enemmän tai vähemmän. Joskus puhutaan vain viidestä. Sillä ihmiskunnan suuressa enemmistössä ei ole enempää hereillä. Mutta Pekka Ervast huomauttaa kirjassaan „Teosofian sanoma nykyajalle”, että jos tarkkaa erittelyä tehdään, saadaan kaksitoista periaatetta. Asiallista on kuitenkin puhua seitsemästä periaatteesta. Etenkin, kun Isä meidän rukouksessakin on seitsemän eri rukousta. Näin tulee yksi rukous kutakin periaatetta kohti. Ne ovat kolme ylempää: adma, budhi, manas, ja kolme alempaa, tavallaan niiden ylempien heijastumia: fyysillinen ruumis, eetteriruumis ja astraaliruumis. Seitsemäs on persoonallinen eli alempi minä. Sitä ei oikeastaan voi sanoa periaateksi, sillä sehän on tajunta, persoonallinen päivätajunta, joka yhdistää kaiken yhtenäiseksi.

Kun näinollen rukouksia on yhtä monta kuin periaattejakin, voimme huomata, että kukin rukous kohdistuu erikoisesti yhteen periaatteeseen. Kolme ensimmäistä kohdistuvat kolmeen ylempään, taivaallisen ihmistemme periaatteisiin, adma-budhi-manakseen. Seuraavat kolme rukousta kohdistuvat maallisen ihmistemme kolmeen ruumiiseen, fyysilliseen, eetteriseen ja astraaliseen. Viimeinen kohdistuu minään.

Kuitenkin Isä meidän rukouksessa on kah-

deksaskin mietiskelylause: „Isä meidän, joka olet taivaissa”.

Ryhdyimme nyt tarkastelemaan näitä mietiskelyrukouksia sisäisen kamarimme rakentamisen kannalta. Koetamme kussakin rukouksessa päästä niin pitkälle, että se käy asiallisesti ymmärrettäväksi.

Aloitamme johtavasta lauseesta: „Isä meidän, joka olet taivaissa”.

Tällä alkulauseella on jo syvälinen ja kahdeksan suuntaan vaikuttava merkitys. Ymmärtäessään tämän ihminen ensiksikin saavuttaa jonkunlaisen yllötteen kuolevaisuuden maailmasta. Toiseksi hän pääsee kiinteään suhteeseen ikuisen elämän kanssa. Ihminen ymmärtää, että tässä katkavaisuuden maailmassa, jossa ihmiset syntyvät, menevät naimisiin, pyrkivät yhteiskunnallisiin asemiin ja sitten kuolevat, että tässä loppujen lopuksi ei ole mitään, johon voisi nojata, johon turvautua. Sillä kaikki tässä kaatuu. Eikä vain hän, vaan ihmiset yleensä ovat samassa asemassa. Olemme onnettomuustovereita, orpoja, ja jo senkin tähden veljiä. Ja ollessamme kaikki veljiä, ei meidän sovi taistella toisiamme vastaan. Sen tähden — ajattelee ihminen edelleen — luovun taistelusta, sodasta, riitelemisestä. Tunnustan ihmiskunnan yleisen veljeyden.

Tämä on ensimmäinen edellytys päästäksemme sisälle Isä meidän rukoukseen. On tultava

niin järkeviksi, niin inhimillisiksi, että tietoisesti riisumme itsemme aseista, niin älyn aseista kuin tavallisistakin aseista. Emme voi aseistettuina tulla varsinaisesti taivaallisen Isämme yhteyteen.

Huomaamme tästäkin, että nykyisellä kirkolla sellaisenaan, ilman perusteellista uskonpuhdistusta, ei ole mitään mahdollisuutta päästä sisälle Isä meidän rukoukseen. Mahdollisuuden saadakseen täytyisi kirkon ensin omassa elämässään, johdossaan ja opetuksessaan luopua väkivallasta, aseista, ja aseettomana, Isään luottaen, syventyä Isä meidän rukoukseen.

Tämä on siis ensimmäinen puoli: sisäisistä ja ulkoisista aseista luopuminen ja yleisen veljeyden tunnustaminen.

Toinen puoli on mielen kääntyminen sisään päin, yhteyden saaminen Isän kanssa. Tämän yhteyden turvissa Isän, suuren luoja, kosmisen Kristuksen, maailman arkkitehdin kanssa, saattaa ihminen vastaanottaa neuvoja ja ryhtyä sisäistä temppeliä rakentamaan.

Ensimmäinen ohje on tällöin: „Pyhitetty olkoon sinun nimesi”. Tämän rukouksen vaikutus kohdistuu erikoisesti manakseen, puhtaan järjen periaatteisiin. Tässä pyhittymisessä voimme huomata kaksi astetta, teoreettisen ja käytännöllisen. Teoreettiseksi voimme sanoa sitä, että ihminen pääsee järjelliseen selvyy-

teen Jumalan työ-ohjelmasta, suunnitelmasta, tarkoituksesta. Ja mikä on Jumalan suunnitelma? Se on täydellinen ihminen. Maailmassa on paljon suunnitelmia, valtiollisia tai muita, jotka mielellään esiintyvät „Jumalan suunnitelmina”. Mutta Jumalan suunnitelma on vain täydellinen ihminen. Tämä suunnitelma toteutuu jatkuvassa kehityksessä lakisiteisessä maailmassa, jälleensyntymisen ja karman alaisena.

Näiden kolmen asian: jälleensyntymisen, karman ja täydellisyyden päämäärän ymmärtäminen muodostaakin teoreettisen eli valmistavan puolen Jumalan nimen pyhittämiseksi manaksessa, inhimillisessä ajattelussa. Järki on täten jo ryhtynyt avautumaan pyhälle asialle.

Mutta tämä ei kuitenkaan riitä. Varsinaisesti Jumalan nimi pyhittyy inhimillisessä ajattelussa vasta sen kautta, että ihminen järjestellisesti hyväksyy ja omaksuu sen käytännöllisen siveysopin, joka vuorisaarnassa esitetään. Vasta tämä tekee teorian aktiivisesti käytännölliseksi.

Toinen ohje: „Tulkoon valtakuntasi”, kohdistuu budhiin. Budhin avautuminen tekee mahdolliseksi, että ihminen oppii ymmärtämään elämää sisästä päin, nimenomaan sen sisäisen valtakunnan kannalta, johon vuorisaarna oven avaa. Tämä on johdonmukainen seuraus. Kun

ensin on järjellään hyväksynyt valtakunnan lain, sitten itse valtakunta avautuu.

Mutta tämä sisäinen valtakunta saa myös ulkokohtaisen ilmennyksen siten, että ihminen löytää veljiä tässä ulkoisessa maailmassa, veljiä, jotka myös ovat avautuneet sisäisesti, ja siten kuuluvat taivasten valtakuntaan. Juuri sitenkin valtakunta lähestyy. Se valtakunta on Salainen Veljeskunta. Vaikka taivasten valtakunta on ihmisessä sisäisesti, niinkuin Jeesus sanoo, niin kuitenkin siihen valtakuntaan kuuluu muitakin kansalaisia, veljeskunnan jäseniä. Käsitteenä valtakunta jo sisältää sen ajatuksen, että siihen kuuluu, ei vain yksi ihminen, vaan monia kansalaisia. Edelleen kuuluu valtakuntakäsitteeseen hallitsija, kuningas. Toisin sanoen: Mestari. Valtakunnan lähestymiseen kuuluu vielä siis se, että ihminen löytää Mestarin. Ei minkä „mestarin” tahansa, vaan nimenomaan sen Mestarin, joka vuorisaarnan neuvoissa elää ja opettaa.

Kolmas mietiskelyrukous: „Niinkuin taivaissa niin maankin päällä”, kohdistuu atmaan. On luonnollista, ettei ihminen astu taivasten tai Jumalan valtakuntaan vain kuin vierailemaan, tai tyhjäntoimittajaksi. Asiallista on, että valtakunta alkaa toteutua hänessä. Atma, henki, henkinen tahto, pyrkii toimintaan. Budhi ja manas alistuvat atman voimavirtaan, ne muodostuvat atman ominaisuuksiksi, niin-

kuin Pekka Ervast jossain kirjassaan sanoo. Ihmisessä herää tarve puhua Jumalalleen: „Mestari, ota minut työhösi; ota sellaisena kuin olen”. Ja ihminen saa ryhtyä tekemään työtä Mestarin valtakunnassa niillä talenteilla, niillä mahdollisuuksilla, joita hänellä on. Työssä talentit kasvavat. Ollessaan uskollinen vähissä tulevat suuremmat mahdollisiksi.

Täten on tullut avatuksi kolme korkeampaa periaattia. Tavallaan se on ensimmäinen, taivaallisen ihmisen luominen. Sitten alkaa toinen, maallisen ihmisen luominen. Se rakennetaan noiden korkeampien vastaavuuksissa: astraalisessa, eetterisessä ja fyysillisessä ruumiissa. Tässäkin pitää näinollen paikkansa: etsikää ensin valtakuntaa, sitten tulee muu. Korkeampien avulla voitetaan alemmat.

Siirrymme nyt näihin alempiin. Vaikka niitä sanotaan alemmiksi, niin ne ovat silti arvokkaita ja tärkeitä. Niiden järjestämisessä voitto vasta oikein kruunataan. Eikä niiden voittamisesta tule mitään, ellei ihminen tunnustakaan opia asumaan atma-budhi-manaksen hengessä. Jatkamme siis.

Neljäs ohje: „Yliaistillinen leipämme anna meille tänään”, kohdistuu fyysilliseen ruumiiseen.

Tämänkin rukouksen vaikutus on kaksipuolinen. Sen opastuksena ihminen joutuu järjestämään suhteensa sekä yliaistilliseen että ta-

valliseen leipään. Kyseessä on kyllä ensisijassa yliaistillinen leipä, mutta asiaan kuuluu järjestää suhteemme taloudelliseen elämään uudelle kannalle. Sillä sanottuaan: „niinkuin taivaissa niin maankin päällä” ja lisättyään: „Mestari, ota minut työhösi sellaisena kuin olen” nousee alempi luonto heti kysymään: „mutta miten aiot tulla toimeen taloudellisesti?”

Tämä alemman luonnon herättämä kysymys osaa aiheuttaa levottomuutta. Sentähden täytyy tämäkin asia oikein järjestää.

Ensimmäinen edellytys on, että pysyy rauhallisena. Ei saa jäädä kuuntelemaan vain alemman luonnon levottomuutta herättävää viisautta. Täytyy ryhtyä ajattelemaan asiaa luottaen Kristuksen viisauteen. Silloin henkinen viisaus voi valaista. Kristusviisaus voi saada ihmisen itsekseen puhumaan: „Mutta olenko olemassa vain tullakseni toimeen? Jos niin on, silloinhan minulla ei ole enempää tarkoitusta kuin eläimillä ja linnuilla? Hekin tulevat toimeen! Eivätkä he ole levottomia. Eivätkä kokoo aittoihin. Linnut visertävät oksalla, ja taivaallinen Isämme ruokkii ne. Olenko näinollen saanut järjen lahjan vain tullakseni toimeen? Jos niin olisi, silloinhan aivan hyvin olisin voinut lintuna oksalla visertää, ja tulla rauhallisesti toimeen ilman inhimillistä järkeä”.

Näin Kristusviisaus herättää ihmisen ajattelemaan. Ja edelleen: „luonnollisesti en näinollen olekaan saanut inhimillistä järkeä vain aineellista toimeentuloa varten. Mutta mitä varten? Mitä varten olen ihminen, varustettu järjellä?” Sitten Kristuksen avulla selviää: „olen saanut järjen sitä varten, että hankkisin yliaistillista leipää, että etsisin totuutta, Jumalaa. Jumala itse hiljaisuuden äänenä, yliaistillisena elämänä ja kokemuksena, on minun varsinainen leipäni ihmisenä”.

Näin puhuu Kristusviisaus vuorisaarnan oppilaalle. Ihminen saa kokemusta ja vähitellen oppii. Hän oppii luottamaan Kristukseen ja järjestämään niin, että yliaistillinen leipä on hänelle pääasia, ja että hän ei saa olla levoton aineellisen toimeentulon vuoksi. Korkeamman prinssiipin, atman, hengen tahto pääsee näin Kristuksen viisautena toteutumaan ruumiin elämässä maankin päällä.

Viides ohje: „Ja anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme”, kohdistuu eetteriruumiiseen.

Ihmisellä on kahdenlaista velkaa: tavallinen, erehdyksien aiheuttama karma, ja alkuperäinen jumalallinen velka. Yrittäessään maksaa alkuperäistä, jumalallista velkaa, osaa ihminen parhaiten suorittaa karmallistakin velkaansa. Mikä siis on tuo alkuperäinen velka? Lyhyesti sanoen: se on rakkauden velka. Olemme velkaa

rakkautta Jumalalle ja toinen toisillemme. Sentähden elämän ohje suurin piirtein sisältyykin kahteen käskyyn: rakastakaa Jumalaa, henkenne Isää ensin ja yli kaiken, ja toisianne siten kuin Kristus teitä rakastaa. Koko elämä on vain sitä varten, että oppisimme rakastamaan. Rakkaus on velkamme.

Nyt tulee tärkeä kysymys: miten saamme pysymään velkamme tasapainossa? Kun nim. vielä niin heikosti osaamme Kristuksen tavalla rakastaa? Tasapaino pysyy siten, ettemme vaadi rakkautta, emme vaadi rakkautta Jumalalta emmekä toisiltamme, vaan annamme anteeksi. Taivasten valtakunnassa, veljeskunnassa, vain rakastetaan, palvellaan ja annetaan anteeksi.

Täten se Mestarin valtakunta, joka toisella rukouksella budhiksi lähestyi, se viidennellä rukouksella eetteriruumiissa varsinaisesti kruunautuu, toteutuu.

Kuudes ohje: „Äläkä johdata meitä kiusaukseen”, kohdistuu astraaliruumiiseen.

Mikä on tuo kiusaus? Kiusaus kyllä esiintyy monessa muodossa ja monella tavalla, mutta vuorisaarnan kannalta katsoen voimme ne keskittää yhteen kiusaukseen.

Ymmärrämme asian muistaessamme, että astraaliruumis on manaksen alempi vastavaisuus. Manakseen kohdistui rukous: „Pyhitetty olkoon sinun nimesi”, ja Isän nimi var-

sinaisesti pyhittyi siten, että ihminen järjestellisesti hyväksyi ja omaksui Kristuksen vuorisaarnan siveysopin. Kiusaus on nyt siinä, että ihminen astraaliruumiinsa, alemman tunteensa ja älynsä vaikutuksesta jälleen mieltäytyisi sellaiseen elämänymmärrykseen, sellaisiin oppeihin ja opettajiin, jotka itse eivät elä vuorisaarnan opissa eivätkä siten opeta. Niinhän vuorisaarnassa myöhemmin sanotaankin: „menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet”.

Tämä on kiusaus, joka aina vaanii.

Vaikka siis ensimmäisen rukouksen avulla Jumalan nimi pyhitetään manaksessa, niin kuudennen rukouksen johdolla se pyhittyminen kruunautuu astraaliruumiissa.

Seitsemäs ohje: „Vaan päästä meidät pahasta”, kohdistuu persoonalliseen minään.

Persoonallinen minä on ollut ja on edelleenkin välttämätön. Ihminen kun ei vielä ole osannut elää puhtaam järjen minuudessa, on hänen täytynyt saada elää vähemmän vaativassa alemman minän ilmapiirissä. Mutta vähitellen, etenkin nyt, kun Kristus on tullut fyysilliseen maailmaan, tulee persoonallinen minä pahaksi vähän samoin kuin kotelo toukalle tai munankuori sen sisällä olevalle poikaselle. Vaikka kotelo tai munankuori on aikoinaan suojellut sen sisässä olevaa elämää, niin kuitenkin ne muuttuvat pahaksi, elleivät ne aikanaan

aukene. Sillä silloin linnunpoikanen tai perhonen tukehtuu ja kuolee. Samoin ihmisen persoonallinen minä muodostuu siksi saturnusrenkaaksi, pyrstöään nieleväksi käärmeeksi, itsekkyyden kehäksi, joka aikanaan täytyy avautua korkeammalle minälle ja sen sisällä ja takana olevalle Kristukselle, sille kaikkiaallisselle Isälle, jonka puoleen Isä meidän alussa käännettiin.

Persoonallinen minä muodostuu näinollen aluksi kuin oveksi siihen kamariin, jota ihminen Isä meidän todellisten ohjeiden mukaan on rakentanut. Kristus kolkuttaa tälle ovelle, ja nyt se täytyy avata.

Kun ovi kerran avautuu, silloin alempi ja ylempi minä yhtyvät hetkessä, silmänräpäyksessä.

Tämä alemman ja ylemmän minän yhtyminen on todellinen uudestisyntyminen, Damas-kos-kokemus. On ymmärrettävä, että tässä kokemuksessa on asteita. Jossain ruumistuksessa se tapahtuu alustavasti, sitten täydellisempänä. Se kokemus tekee ihmisestä asteettaisen vihityn, todellisen opetuslapsen, mestariolennon.

Mutta tämänkin ihmeellisen kokemuksen takana odottaa se kosmillinen tapahtuma, jolloin ykseytynyt ja täydellistynyt minuuskin vuorostaan avautuu kosmilliselle Jumalan Pojalle,

kaikkeuden Isälle. Tämä on se mikä ensimmäisenä tapahtui Jeesukselle Kristukselle Jordankasteessa; josta Pekka Ervast esitelmässään ja kirjoissaan puhuu niin suurella varmuudella, perusteellisella selkeydellä ja ainutlaatuisella, omakohtaisen kokemuseräisellä asiantuntemuksella.

S I S Ä L L Y S.

	Sivu
I. Persoonallisuus ja yksilöllisyys	5
II. Siinain vuori ja lain taulut	20
III. Syntiinlankeemus ja pelastus	28
IV. Kaksoismoraali	35
V. Viinitarhan työssä	45
VI. Uusi viini uusiin leileihin	55
VII. Vihkimyksiä	67
VIII. Isä meidän ennen Kristusta	81
IX. Isä meidän, jälleensyntyminen ja karma ..	87
X. Isä meidän ja temppelin rakentaminen	96

Kirjallisuutta:

	Nid.	Sid.
H. P. Blavatsky: Teosofian Avain ..	35:—,	45:—
Pekka Ervast: Jeesuksen salakoulu		25:—
„ Ruusu-Ristin synty-		
sanat Suomessa .	18:—,	28:—
„ Kiusausten koulussa	15:—,	
„ Kristuksen tutkima-		
ton rikkaus	15:—,	
„ Kuka auttaa meitä		
kuolemassa	20:—,	30:—
„ Tähtikoulut	15:—,	25:—
„ Neljä kättä	12:—,	
J. R. Hannula: Jos Kristusta seu-		
raisin	7:—,	
„ Tulijärvi	10:—,	
„ Vuorisaaman oppi-		
laan näkökulmasta	10:—,	
Aikakauskirja: Ruusu-Risti, vuosik.	50:—,	

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura r.y.
Helsinki, Meritullinkatu 33.

Hinta 12:—